

גיליון אייר - סיון תשפ"ו | 19

אבקשה לבית

ו ל מ ש פ ח ה

השכנים של ר' שמעון

כתבה מיוחדת על צפת של מעלה בשלוש תקופות... מסמך מרתק!

מן הכח אל הפועל

כתבה מיוחדת על רצונות שהתעוררו, עד שהפכו למעשים

מדור חדש! אותה אבקש

המקום שלך לשאול ולקבל תשובה!

גליון חגיגי מוגדל ומורחב, המון חדש!

וכמוכן - פרק ההמשך בקומיקס המרתק

ובמדורי הילדים: אורה חגיגית של ל"ג בעומר - מיהו עינו הימנית של רשב"י?

סיפור חדש בהמשכים - מתבשרת סיפור מרתק על רקע היסטורי

| למעלה מן הזמן |

ספירת העומר כהכנה לקבלת התורה

הרב מרדכי שלום רוזנפלד שליט"א

רבינו אומר דבר נורא - אם רוצים לזכות לקבלת התורה, חייבים לשנות את התודעה במח, לשנות את צורת ההסתכלות שלנו על החיים ועל הימים שלנו. לפני שמגיע יום החמישים, אנחנו עושים תרגילים ואימונים - סופרים את 49 הימים. כל יום שלנו הוא ממוספר, הוא נחשב, הוא ספור! צריך להתחיל להאמין בימים שלנו, כן, כן. הימים האלו, עם ההרכב המסובך, המורכב, עם הצבע הלכאורה לא מבורך בהם הם נצבעים - אותם צריך לספור. הנה, היום הזה - הוא יום אחד, זהו יום יקר מאוד, יש בו הרבה טוב גנוז! אז איך מגלים את הטוב הגנוז? צריך לפרוץ את הגדר ולהוציא את הטוב? ואיך עושים זאת? על ידי שמתחילים להכיר, לייקר ולהעריך את הימים ולהאמין בטוב שלהם. מנסים לגלות את הטוב. זו היא ההכנה, כך מסביר רבינו הקדוש, לקבלת אור התורה.

אור התורה אמור למלא את הימים שלנו בטוב. הרי אין טוב בלא תורה. אם רוצים לקבל את התורה - לקבל את האור, הטוב והסוד שטמון בה, חייבים להתחיל להאמין שכל יום הוא אוצר נחמד, אוצר יקר.

וזו היא האמת שמתגלית יותר בסודות התורה, בימים של ספירת העומר, בהם חוגגים את ל"ג בעומר, עושים חג שלם מהילולת הרשב"י שהוא גילה את סודות התורה. בווהר הקדוש כתוב שרז -סוד הוא בגימטריא - אור. על ידי סודות התורה אנחנו מגלים שבכל יום ויום יש המון טוב, וכל יום הוא אוצר יקר. וזהו סודה של ספירת העומר.

כך גם מבאר ר' נתן במקום אחר (בהלכות פסח, אות ח') - שבספירה כתוב 'וספרתם לכם', וחז"ל דורשים - לכם - לעצמכם. כלומר, שאי אפשר שהחזן יספור ויוציא את כל הקהל ידי חובה, אלא כל אחד ואחד חייב לספור בעצמו את ספירת העומר.

מבאר ר' נתן שהכוונה והסוד הטמון בזה, הוא כאותו סוד של חלישות הדעת שעליו דיברנו מקודם - כמה הימים שלנו נראים לנו לא נחשבים - כך גם זה בנוגע לאחרים. כשאנשים עורכים כל הזמן השוואות; רואים את פלוני ואלמוני - והאדם רואה רק לעיניו, כך שכלפי חוץ זה נראה מושלם, ואנחנו מתמלאים קנאה, למה הוא מצליח ורק אני מתקשה ומתמודד עם נסיונות?

על זה עונים לו - תספור לעצמך! כמו הביטוי בעברית - אני לא סופר אותו, אני לא סופר אף אחד - כמובן שאין הכוונה כאן לא לזלזל באנשים אחרים, אבל הכוונה היא - אל תספור אותו באופן שזה יחליש אותך, ספור לעצמך, כפי שהייתה הדרך של התם מסיפורי מעשיות, שענה לאשתו כשניסתה להחלישו במיני השוואות לאחרים המוצלחים - זה מעשה שלי וזה מעשה שלו, ועוד, למה לנו לדבר מאחרים.

אם רוצים לזכות לקבל את התורה, להתחבר עם התורה, לקבל את האור וההוד שבה - חייבים לראות את עצמנו בלבד. לא להתבלבל מאף אחד, לספור את עצמנו, להאמין בעצמנו, להאמין שבאנו לעולם בשביל עבודת ה' האישית שלנו, ולא בשביל לחקות אף אחד אחר.

זהו יסוד ספירת העומר - לספור את הימים ולספור את עצמנו. וכשנזכה לקבל את הדעת הזו, אז באמת נזכה לקבל את התורה, לגלות את האור שבה, לחיות את האור שבה, ובכל יום להכיר את השי"ת מחדש. וזהו השכל שבכל דבר, שרבינו אמר שבכל דבר יש 'שכל' שאמור לקרב אותנו יותר להקב"ה, שעל ידו נכיר יותר את השי"ת.

אם נאמין שבכל יום ויום - הנסיונות שבו הם לא איזה 'סט אכזבות יומיות', מכלול של תקלות שאמורות לקרות - אלא אדרבא, יש כאן דברים שהם הגדרים - הצופנים את הטוב המוטמן - והטוב הזה אמור רק לקרב אותי להקב"ה - נצליח בע"ה לגלות את הטוב שבכל יום, להאמין בעצמנו ובטוב שבנו ובזכות זה בע"ה נזכה לקבל את אור התורה.

אשרינו!

קבלת התורה היא מעמד שדרושה אליו ההכנה. קבלת התורה נקראת יום החמישים, ובלי 49 הימים שקדמו לו - חג השבועות אינו יכול לבוא. צריכים את כל ספירת העומר כדי שנזכה לקבלת התורה.

בספרי רבינו, ישנם ביאורים בדיוק כמניין ימי ספירת העומר, 49 ביאורים בסוד הכוונה הפנימית במצוות ספירת העומר.

במאמר זה נתמקד באחד מהביאורים, שהוא יסוד עצום גם באופן פרטי לספירת העומר, וגם באופן כללי בדרכו של רבינו הקדוש.

רבינו מבאר את הכוונה בספירת הימים. כל יום סופרים אותו - היום יום אחד לעומר, שני ימים, שלושה ימים וכך בכל יום ויום.

רבינו הקדוש מבאר בליקוטי מוהר"ן חלק א', ביאור נפלא מאוד. יש לשון נפלאה בוהר הקדוש, שמובאת מספר פעמים בליקוטי מוהר"ן: לית יום דלית ביה טב, ולא דאית ליה גדר מלבר - אין יום שאין בו טוב, בכל יום יש טוב, גנוז פה איזה טוב מסוים.

אלא מה? הטוב הזה מכוסה ומצופה, הוא מוגדר בגדר. יש גדר שמסתירה ומונעת מלהגיע לטוב הזה, והעבודה שלנו היא לחדור, לפרוץ פרצה בגדר, ואז להכנס לתוך הטוב הגנוז, הטוב הפנימי שנמצא בכל יום.

משמעות הדברים לעובדא ולמעשה היא כזאת. אנו מכירים את ההרגשה הזו שיש לנו הרבה חלומות וייחולים. ברוך ה' אנחנו מלאים ברצונות ובכיסופים נפלאים. אנחנו מלאי ייחול ותקווה שיגיע כבר היום הזה, שאז נזכה באמת שהכל ילך כפי התוכניות שלנו, כמובן בתוך מסגרת עבודת ה'.

אנחנו מדמיינים יום כזה בו נצליח לקום מתי שרצינו, עם מוחין דגדלות, יום רגוע, בשיא המוחין, בלי בלבולים, בלי הטרדות ובלאי אכזבות. שנצליח להתחיל את היום עם תפילה, וכמובן - התפילה תהיה מרוממת לב, בכוונה שלימה מתחילה ועד סוף. כשאחר כך נתחיל לנהל את הבית, להכין את הילדים לחיידרים, וכולם יקומו עם חיוך, וגם אנחנו כמובן נאיר להם פנים, נחמיא לכל אחד ואחד, ממש בשיא המוחין דגדלות.

ובהמשך גם נצליח למצוא פנאי לחטוף קצת תהילים, איזה מעשה חסד, ולסדר את הבית, ואפילו קצת ליקוטי תפילות, ולהאזין לאיזה קו שמחזק בענייניו של רבינו, ותוך כדי לבשל ארוחת צהריים טעימה ומזינה שכולם יאהבו.

ושהילדים גם יחזרו הביתה רגועים, ונצליח לדבר עם כל אחד ולשמוע ממנו בדיוק איך עבר עליו היום, ולהכניס בהם יראת שמיים ואהבת ה' וידידישקייט, בקיצור - חיים ורודים, א געשמאקע לעבן.

אבל כולנו הרי יודעים את האמת... שגם בכל ספרי הקריאה שיש בהם תמונות של בית מלא ילדים, וכולם שם שמחים ועליזים - זה לא אמיתי, זו רק תמונה. רק בתמונות הכל מושלם ואין תקלות, אבל בעולם האמיתי זה לא כך, אנחנו נתקעים הרבה זמן, גם בשלום בית, גם בחינוך ילדים, ואפילו בסדר יום פשוט - כמעט בשום יום זה לא מתבצע כמו שתכננו.

ולכן אומרים שהטעם שהאשה פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמא, כי באמת זמנה לא בידה. יש לה דברים אחרים שהיא מחוייבת בהם ואינה יכולה להתחייב במצוות שתלויות בזמן. אי אפשר לתכנן את הזמן, וזה בוודאי לא הולך לפי התוכנית.

כתוצאה מכך, ההסתכלות הראשונית שלנו לחשוב על כל יום שעובר - זה שהיום הזה לא היה מוצלח, זה לא יום כל כך טוב... זה יום שנשחק, נו, 'הלך פייפן', אנחנו לא אמורים לשמור ולזכור אותו. בוודאי שלא לספור ולהחשיב. עדיין לא הגענו ליום המיוחל והמושלם שלנו, כל יום אנחנו אומרים - טוב, נו, עבר. רוצים לשים בפה - או במקרה הטוב - בגניזה. עוד לא הרגשנו שהגענו ליום שאפשר למסגר ולתלות בסלון - הנה היום הנכסף, היום המוצלח שכל כך חיכינו לו.

ההרגשה הזו היא טבעית מאוד ודי מוכרת...

לגלות את הסוד הנורא שהגדרה של המקום ההפוך מרצון - הוא בעצם 'שמד'...

במילים פשוטות, אפשר להרגיש את זה מאד. שמד - הכוונה ניתוק. כשהיודי חולה, רח"ל, בחלק הרוחני במחלת השמד - הרי שח"ו הוא מנתק את עצמו מחיי היהדות. כשאנחנו ננגסות בחלק הרוחני בחיידקי השמד - בד"כ זה בחלקים קדושים מסויימים מתוך היהדות עצמה. ואז, במקום הזה - אנחנו נמצאות רח"ל בשמד. במילים פשוטות: 'זה (האהבה להשם, החיות והשמחה, הצניעות וכו') לא שייך אלי' או 'לא שייך לדור שלנו'.

אבל התגלית המהפכנית היתה לי דווקא כשהבנתי שדלקת השמד פוגשת גם את הנפש שלנו. אפשר טוב-טוב להרגיש את הניתוק הזה, את ה'לא מתחשק לי כלום' את 'תעזבו אותי לנפשי' ו'שקט'... אוי.

המצב הקוטבי, הבריא, ההפוך מאותו שמד כואב - הוא רצון. כשאישה מתחילה לגלות רצונות - היא חוזרת לחיות! היא מתחילה להבריא! אם זה בחלק הרוחני - 'אני רוצה להיות אישה שמחה. לאהוב את השבת. יותר אמונה'...

כשגיליתי, שגם את המצב הנפשי המנותק חשוב וקדוש לרפא - נכנסה בי שמחה עצומה. עד עכשיו חשבתי שחשוב לרצות דברים רוחניים, אבל, רצונות שקשורים לנפש - זה נחמד שיהיו, אבל זה בסדר גם אם אין. כשלא מתחשק לי כלום - (לא לאפות, לא להתאורר, לא לקום מהמיטה) - אז חבל באמת, אבל זה לא כ"כ קדוש ששווה להיאבק על זה.

וכשרביה"ק, רופא הנפשות, הגיע אלי והגדיר לי את המצב הנפשי הזה בתור 'שמד' - הזדעזעתי כולי. הבנתי כמה קריטי הוא לשבת עם עצמי ולשאול בעדינות: 'מה בכל זאת כן מתחשק לך? ... לצאת לנשום אוויר? לקחת גואש ולצייר? להסתכל על נוף? וככה, לאט לאט - להתאמן על שריר הרצון הקדוש, היהודי, המחובר.

והתקווה הגדולה היא, כשקוראים את דברי רביה"ק ומגלים, שהוא בעצמו זה שמרפא אותנו ומעביר אותנו ממצב 'שמד' למצב 'רצון'. כי "מִשָּׁה (שהוא בגי' 345) עוֹמֵד בֵּין שְׁמַד (בגי' 344) לְרִצּוֹן (346)" וזאת התקווה והבקשה הגדולה שלנו; שיבוא הצדיק הקדוש הזה, לכל מקום שחלה בתוכינו במחלת השמד, ולאט-לאט, יעלה אותנו בעדינות אל הרצון. יכניס בנו רצונות טובים. ועוד געגועים, עד שנתרפא לגמרי.

וזה קורה כל הזמן, כבר עכשיו...

שאלה לחודש הבא: מאז שהתחלתי להאמין שדיבורי ההתחזקות

של רביה"ק מכוונים עלי - נכנסה לי תקווה גדולה לחיים, גם במקומות שלא ידעתי שאני מיואשת מהם.

אך כשאני מגיעה לנושא של נקיפות המצפון האימהיות, על חסרים רגשיים שלא יכולתי לתת לילדים שלי- שם, אני לא מצליחה להתחזק ולקוות לטוב. אני מרגישה כאילו שם אסור לי להתחזק, כי הרי זו אשמתי וכו'. ומה שנותר לי הוא לשאת בדממה את הכאב והאשמה.

אשמח לחיזוק בנושא.

ש.ו. מהמרכז

יש לך מה להגיד?

את מוזמנת ל'הזְפִיר כֶּל אֶחָד אֶת חֵבְרוֹ, כֶּל הַעֲצוֹת טוֹבוֹת שִׁוְדָעִים וּמְבִינִים כֶּל אֶחָד, כְּפִי מֵה שֶׁקָּבְלוּ מֵרַבָּם" (משיבת נפש, ג')

ניתן להשאיר תשובות או שאלות בקו המערכת שמספרו 077-3180237 או לשלוח לפקס: 079-5682867

"כִּי בָעֵת שֶׁהָאָדָם רָחוֹק מִקְדָּשׁוֹ יִתְבַּרַךְ, יָדַע וַיֵּאמֵן כִּי עַל-יְדֵי כָל הַבְּטָה וְגַעגוּעַ שְׂמֵבִית וְתוֹלָה עֵינֹו לְרַחֲמָיו יִתְבַּרַךְ, וְלִיְדֵי כָל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שְׂפוּנָה לְהַקְדִּישָׁה, עַל-יְדֵי כָל זֶה - זֹכֶה בְּכָל פְּעַם לְשִׁבְרַ חוֹמוֹת בְּרָזֶל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת, אֲף-עַל-פִּי שְׂאֲחָרֶכֶף מִתְגַּבְּרִין עָלָיו בְּכָל פְּעַם וְרַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, אֲף-עַל-פִּיכֶן." (ליקוטי הלכות)

היה תחום שרציתי להתחזק בו מבחינה רוחנית, אבל חששתי מאוד מהצעד, מה שגרם לי להדחיק את הרצון. פחדתי לרצות. הרצון היה שם, מתחת לכל העטיפות, אבל הוא היה כזה פצפון, שלא מספיק הערכתי אותו. עד שיצא לי לפגוש כמה דיבורים מחזקים מרבינו.

קודם כל - העניין היסודי של אמונה בטוב. אמונה, שבאמת האמיתית שלי אני טובה. שאני שורש הטוב! אז אם אני מאמינה בזה - אני כבר יכולה לקלף ולמצוא את הרצונות הטובים החבויים. דבר שני - כל רצון טוב הוא גדול ועצום! גם אם בעיני בשר שלי הוא נראה כל כך זעור. אדרבא, אם מתוך היבשושיות והאטימות שהעולם מפיל עלי אני מצליחה למצוא איזו נקודה קטנטונת בתוכי שרוצה את הטוב - כמה גדול ונפלא זה בעיני ה'!

ובאמת, המשכתי לנסות לרצות. אפילו רק קצת... אפילו רצון חלשלוש כזה... ולא האמנתי, כי בסוף הרצון גדל וגדל, עד שזכיתי להגיע לידי מעשה, בסייעתא דישמיא.

ולקחתי את זה לעוד הרבה תחומים בחיים, לא רק התחום הראשוני ההוא. כל כך הרבה פעמים אני מרגישה 'יבשה', 'רחוקה', לא מגיעה בכלל. אבל כשאני נזכרת בכך שלא צריך דווקא רצונות

עַל-יְדֵי כָל הַבְּטָה וְגַעגוּעַ שְׂמֵבִית וְתוֹלָה עֵינֹו לְרַחֲמָיו יִתְבַּרַךְ, וְלִיְדֵי כָל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שְׂפוּנָה לְהַקְדִּישָׁה, עַל-יְדֵי כָל זֶה - זֹכֶה בְּכָל פְּעַם לְשִׁבְרַ חוֹמוֹת בְּרָזֶל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת

'בוערים' ואש גדולה... (שלפעמים אגב, יכולה להביא לריבוי אור, שיגרום לשבירת הכלים...)

אלא - כל רצון קטן וכל נדנדו ותזוזה לכיוון הקדושה - גם בלי לב! מקדם אותי לתכלית האמתית שלי. גם אם אני לא מרגישה - אז אני ממשיכה לרצות... וזו האמת! כי עבודת ה' לא נמדדת ב'אורות'. וזו אולי הבחינה של מה שהרבי אמר שלפעמים ה' בוחן אותנו אם נמשיך לעבוד אותו גם אם לא מרגישים את הטעם. אז אני מנסה להיזכר בזה כשאין לי 'לב', ובכל זאת - ממשיכה להאמין ולנסות...

כי דווקא הנקודה הזו, של להאמין שיש בי טוב, שרוצה טוב, וגם אם אני לא מצליחה להרגיש את זה ב'גדול' עם אורות וברקים - אם אמשיך לחשוב על הרצון הזה, להתפלל עליו - גם בלי רגש ובלי דמעות... אגיע בע"ה לכל כך הרבה דברים גדולים.

הלוואי שנצליח למצוא בנו את כל הנקודות הקטנות-גדולות הללו. להעיר את הרצון, 'אם תעירו אם תעוררו...' הרי אנחנו רוצות! רוצות כל כך! הבה נמשיך לחזק את הרצונות הללו - ובעזרת ה' נזכה להגיע ולקבל באמת את הכלים וההשפעות הטובות שמוכנות לנו.

הצדיק מעביר אותנו ממצב 'שמד' למצב 'רצון'!

ח. וינברג, בית שמש - יש הקלה ותקווה גדולה כשמגלים איך רביה"ק מגדיר את המצב הנפשי הזה; "מִשָּׁה עוֹמֵד בֵּין שְׁמַד לְרִצּוֹן" (ליקו"מ, סימן רט"ו) הרי מה שאת מחפשת - זה את המקום של 'הרצון'. ואיזה פלא

אותה אבקש

מדור שו"ת

רצון ה', אלא סתם, בגלל שככה יותר נוח לו, ברור שאז 'העיקר חסר מן הספר'. ולא נאמר שהעיקר שהמצווה קוימה בפועל.

מה שאין כן, כשאנו מדברים על רצון פנימי, אותו הרצון היהודי שיש לכל אחד בלב להתקרב לה' ולעשות רצונו. הוא לא רק 'אמצעי' להגיע על ידו לקיום, אלא הוא בעצמו התכלית והנשמה הפנימית, הלב של הכל.

עד כדי כך, שרבי נתן אומר שהרצון הזה הוא התכלית של כל המצוות. זאת אומרת, התכלית של כל המצוות זה שעל ידיהם ועל ידי כל התורה שאנחנו לומדים ומקיימים, נגיע לכאלה געגועים להשם, לכאלה כיסופים, שהרבי קורא לזה לפעמים 'אור הצחצחות'. וב'חיי מוהר"ן' יש לשון שעל ידי אמונה אפשר להגיע לכזה רצון שאדם לא יידע אפילו מה הוא רוצה, ויצעק: "תקשרו אותי, אני נשרף".

כל אחד מבין, שרצון כזה זה לא הרצון הפשוט שעליו מדברים בעולם כמו: "אני רוצה לאכול מצה, אני רוצה לקיים מצווה". שהם רצונות פשוטים ופריטיים יותר - אלא רצון פנימי שהוא ה'נשמה' של כל מה שאנחנו עושים ואף התכלית שבגינה אנו מקיימים את המצוות כולם.

רבי נתן מגלה דבר נורא. כשאנו מסתכלים על משה רבנו בחיר הנביאים ומתבוננים מה היה זמן הסתלקותו, אנו מוצאים שהוא היה בזמן הגבוה שנקרא 'רעוא דרעווין', בעת מנחה של שבת שנקרא 'עת רצון'. ומבאר רבי נתן, שאם הוא הסתלק בזמן כזה, זאת אומרת ששם זה השיא, והפסגה שהוא נכלל בה. זאת אומרת תכלית הכל. אחרי כל התרי"ג מצוות וכולי, זו הפסגה שהיא אור הצחצחות, ההשתוקקות לה' להידבק בו, וממילא זהו רצון פנימי יותר.

ולפי זה נוכל לבאר גם את חלקה השני של השאלה: כיצד עניין ה'רצונות' שייך לאישה?

ישנה שיחה מהרבי על סבתו, אם אמו, מרת אדל, בתו של הבעל שם טוב, שאף הפליג מאוד בגדולתה. פעם כשדיברו ממנה, התבטא הרבי ואמר, כי מעלתה הייתה שהיא כל הזמן הסתובבה עם כיסופים, איך אני יכולה לעשות נחת רוח להשם! כמדומני, שהיא כלל לא ידעה קרוא וכתוב, היא כלל לא הייתה, "מלומדת" או משהו מיוחד. אבל זו הייתה הנקודה שלה, שהיא הסתובבה עם כיסופים וגעגועים להשם.

מכאן אנו למדים, שאדרבה, אצל נשים שייך עוד יותר עסק הרצונות. דווקא בגלל שמערכת החוקים אצלן היא הרבה יותר קטנה, והן פטורות ממצוות רבות שהגבר חייב בהן, לכן, מה שנשאר להן יותר היא הנקודה הזו של הלב, לכסוף להשם, לרצות לעשות לו נחת רוח. ובוודאי שכשמשקיעים בזה, אז אחר כך כל מצווה וכל דבר טוב שעושים, זה עם הרבה יותר חיות, עם יותר פנימיות ולב.

יש עוד הרבה מה להרחיב, אך אלו הדברים בקצרה. הלוואי שנזכה להתחזק בזה.

לקראת חג מתן תורתנו. רצייתי לשאול: בברסלב מדברים רבות על מעלת הרצונות ואף עושים מהם עיקר. רצייתי לשאול, איך כל זה מסתדר עם מצוות התורה שהם לכאורה מערכת של כללים וחוקים ולא רגשות בעלמא. כלומר, איך הרצונות משרתים את המטרה? ועוד, אשאל כיצד אשה שלא מצווה כלל על לימוד תורה קשורה לרצונות וכיסופים?

תשובת הרב יעקב נתן אנשין שליט"א (נערכה מתוך הודעה מוקלטת שנמסרה במדור) נשיב על ראשון ראשון.

בכדי להשיב על השאלה, נחלק את המושג 'רצון' לשני סוגי רצונות שונים, למרות שבמהותם הם דבר אחד.

ישנו הרצון הרגיל, שכולנו מכירים, הרצון הפשוט לקיים את התורה, למשל, לשבת בסוכה, לאכול מצה, להתלבש בצניעות או כל מצווה אחרת. ועל כך הרבי מלמד אותנו, כי עצם הרצון שאדם רוצה דבר טוב זה מאוד יקר אצל השם, גם כשהוא עדיין לא מצליח לקיים, עצם הדבר שהוא רוצה לעשות את רצון השם זה נפלא. וכאן באמת נכנסת השאלה, הרי בסופו של דבר אנחנו אמורים לקיים את התורה. ונכון שהרצון מאוד חשוב, אבל הרי עיקר הנקודה היא להוציא את הרצון מכוח אל הפועל ולקיים למעשה את המצוות.

ואכן, כאשר רבינו הקדוש מדבר על הרצון הזה (ליקו"מ ס"ו) הוא מביא את מאמרם של חז"ל הקדושים: "חשב אדם לעשות מצווה ונאנס, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה" ורבינו מוסיף על כך, שישנו מי שרוצה באמת את המצווה ולא רוצה להסתפק ב"כאילו". אפילו שהכתוב מעלה עליו 'כאילו עשה', אבל הוא רוצה את הדבר עצמו! הוא רוצה לקיים את המצווה בפועל ממש. זהו סוג אחד של רצון.

הסוג השני, שהוא לא שונה במהותו - אלא הוא פנימי יותר. זהו לא רק רצון לעשות מצווה כלשהיא. אלא רצון עמוק שיש לכל יהודי להתקרב להשם, להדבק בו, לעשות את רצונו.

כמובן, מתוך הכמיהה העמוקה להידבק בה', נולדים כל הרצונות הפרטיים; ללמוד, להתפלל, לקיים מצווה זו או אחרת. אבל גם בלי קשר לקיום המצוות, הרצון עצמו בשורשו הוא גבוה מעל הכל, הוא נקרא "רעוא דרעווין", הרצון שכולל את כל הרצונות, המנוע של האדם הוא הרצון הזה שהוא מהותה של הנפש "רצוני לעשות רצונך". אני רוצה לעשות את רצון השם, לא רק לעשות מצוות, אני רוצה להתקרב להשם ולהיות דבוק בו בתכלית.

זאת אומרת, בסוג הרצון הראשון, הרצון משמש ככלי להגיע אל המטרה שהיא 'קיום המצוות', שכדי להגיע אליהם צריכים רצון. אבל כשמדובר על רצון פנימי כמו זה שאנחנו מתארים עכשיו הרי הרצון הזה, הוא לא רק דבר שבא לשרת את המטרה, וכלשון השאלה, אלא הרצון עצמו, הוא התכלית.

ונסביר בפשיטות. כמו שכל אחד מבין: אם אדם יקיים את כל המצוות, ילמד, יתפלל, יתלבש אפילו בצניעות, יעשה הכל, אבל לא בגלל שזהו

להשאר שאלות למדור זה אנא הקליטו הודעתכם בקו המערכת:
079.5682867 בשלוחה מספר 1
או שלחו פקס ל: 077.3180237

לשמוע תיאורים משובבי לב על החיים בצפת בימים ההם מפי **הגברת ב. הגר שתחי'**, ביתו של רבי אלעזר מרדכי קעניג זצ"ל.

נשמח לשמוע ממך על הילדות בין סמטאותיה של צפת בימים ההם...

ראשית, מרגש אותי מאוד להיזכר כיום במסירות הנפש והנחישות של הוריי בילדותי. הם באו לצפת כאשר הייתי בת תשע. צפת של הימים ההם הייתה שממה רוחנית של ממש. אפילו אוכל כשר בחנויות, כמו לחם וחלב, לא היה מהיכן להשיג. ומי מדבר בכלל על בגדים צנועים כהלכה... כדי לסבר את האוזן באיזה עוצמות הם הגיעו לצפת. אבא שלי היה נוסע פעם בשבוע לבני ברק, קונה ארגז עם מוצרים ומזה היינו אוכלים כל השבוע. קשה להבין היום את המצב שהיה אז. למדנו בבית ספר בית יעקב "אלשיך", גם שם המצב הרוחני לא היה מלבב. עד כיתה ב' עוד למדו בטורים נפרדים... גם בכיתות הגבוהות, שם הייתה הפרדה כראוי, המצב לא היה טוב יותר. הייתי מגיעה לביה"ס עם שתי צמות, ובנות הכיתה היו מושכות לי בהן וצוחקות. באחד הימים גנבו לי

והחלונות שלי פתוחים נגד ציון הקדוש של הצדיק התנא, הקדוש הרב שמעון בן יוחאי, אשר רואה אנוכי כעת גם כן הציון הקדוש שלו

מהתיק לורדים וצבעים, היה לא פשוט לגדול שם. הם גידלו אותנו שם ממש במסירות נפש. אחד מהאחים של אבא זצ"ל הגיע גם לצפת, והוא היה הרבי'ה של האחים שלי בחיידר. לאחר שנה הוא חזר לבני ברק, ואנחנו נשארנו ממש לבד. עד שלא נותרה ברירה וחזרנו גם לבני ברק לשלוש שנים, ולאחריהן, שבנו לצפת. כשחזרנו לצפת, הגיעו איתנו עוד שני אחים ואחות של אבא שלי. כך נהיה לנו קל יותר, והמצב השתפר.

איך התגבשה הקהילה בצפת?

בתחילה היה כלום ממש. פתחו חיידר עם שלוש ילדים ובאו לשאול את סבא, רבי גדליהו אהרן קעניג זצ"ל, מה יצא מפה? אז הוא ענה, "די אידישע מאמע לעבט" (האמא היהודייה חיה). ואכן, במשך השנים הפכו שלושת הילדים למאות, ב"ה. והכל בעשר אצבעות, מתוך מסירות נפש. אבא שלי אמר שזה הצוואה שלו, להחיות את היישוב היהודי החרדי בצפת. גם הקריה לא הייתה קיימת באותם ימים. כל האזור הזה היה חורבות, אנשים היו מגיעים לשפוף שם את האשפה. כשהגענו לצפת, היינו גרים בתחילה בכיכר, למעלה. בהמשך, כשהייתי בסמינר, התחילו לבנות את הקריה ובשנת תשמ"ב, עשו חנוכת הבית. וזה היה לא פשוט בכלל... לקח שנים עד שקנו את המקום. העירייה הציעה כל מיני מקומות, אבל סבא שלי התעקש, הוא רצה רק את המקום הזה, מעל בית-החיים. הוא אמר ששם הסתובבו כל התנאים והצדיקים. אבל הסט"א לא בקלות מוותרת כידוע, והיו מניעות. פתאום קמו כל מיני יורשים ורצו לקבל כסף רב על השטח. היו הרבה משפטים וקשיים, אבל ב"ה צלחו את הכל, ורכשו את המקום.

זה היה חלום חייו של סבא. הוא רצה לקיים את הצוואה של רבו, רבי אברהם

משפחתו, (מכתב י"ב), שם הוא מתאר בהרחבה על ל"ג בעומר של השנים ההם. מרוב התפעלותו מהמעמד הגדול הוא כותב לבניו, "מה אוכל לשער לכם גודל יקרת הדבר הזה... סי איז א פיינע חתונה מען מעג פארין (זו "חתונה" יפה כדאי לנסוע) מארבע פינות העולם לראות העניין הזה".

במכתב הוא מתאר בצורה חיה על ההילולא. הוא כותב כי תושבי צפת עלו בבוקרו של יום ל"ג בעומר למירון, לאחר הדלקה בלילה בביהכ"נ האר"י בצפת. "לא האמנתי כי יסופר לי אם לא ראיתי בעיניי. נסעו אנשים ונשים וטף... וכל הדרך היה מלא שמחה לגודל חביבות הדבר הזה". הסיבה לנסיעה בבוקר הייתה בגלל הצפיפות הרבה שהייתה בלילה בחצר המערה, הנמצאת בחזקת הספרדים ובכל הבתים מסביב. בכל שנה תושבי צפת היו עולים על הגגות מסביב, אולם באותה שנה ירדו גשמים ולכן נדחתה הנסיעה לבוקר. הוא כותב שבכל שנה בל"ג בעומר מגיעים אנשים מארצות רחוקות. מעניין לציין את אופי התפילות של האנשים, "ואינם בוכים כלל, רק שמחים כל הלילה ותכף בבוקר נוסעים לדרכם".

רבי יצחק עובר לתאר את הריקודים. כלי הנגינה היו קלרינט ותופים, וכולם שרו בקול ורקדו. הוא מפרט על מנהג החלאקה, "והעניין הזה הוא דבר נפלא כי יש להם שירים לזה ומרקדים עם הילדים בתנועות נפלאים, ממש כלתה נפשי בנועם הדבר הזה". לאחר מכן הוא מספר כי אמר את תפילה מ"ז מליקוטי תפילות ווודה לה' על הזכות להיות אצל רשב"י ביום ההילולא. לאחר שהזכיר שמות לישועה וברכה, הלך לריקודים, "ואחר כך רקדתי ברוך ה' הרבה בשמחת לבבי. עד שמתוך הריקודה ישבתי עצמי על החמור בחזרה". וכך, מתוך ריקוד של שמחה, שב רבי יצחק לביתו שבצפת.

נתקדם הלאה בגלגלי הזמן ונעצור לפני למעלה מארבעים שנה. יש לנו הזכות

תוכלי לספר לנו קצת על ל"ג בעומר במשפחה?

קודם כל, כולם נוסעים למירון כמובן, אין מי שלא נוסע. חלק מהאחיות שלי משכירות את הבית ונוסעות. אני מארחת את הצד של בעלי אצלינו. כל מי שיש לו קרוב משפחה בצפת מחפש להתארח, כולם רוצים להיות כאן. אין מישהי פעם אמרה לי? מירון זה המרפסת שלנו... זה כאן! גם בשנים שלא נתנו להגיע למירון, כולם אמרו שדבר ראשון זה להיות בצפת, משם נגיע למירון.

תוכלי לשתף אותנו בסיפור אישי על הקשר שלך למירון?

במשך כמה שנים חיכינו לישועה. דיברתי עם מישהי שגם חיכתה וביקשתי חיזוק. היא אמרה לי "מה זאת אומרת חיזוק, יש לך קו חמש!". ובאמת, נסעתי הרבה למירון, ואחרי התפילה הייתי מרגישה רגועה, ידעתי שיש לי על מי לסמוך, יש מישהו ששמע את הבקשה שלך, ויפעל בשבילך. מישהו אמר לי באותה תקופה, שכתוב על רבי שמעון "במערות צורים שעמדת- שם קנית הודך והדרך", אין רבי שמעון הגיע למה שהגיע? איך הוא הגיע להוד והדר, לדרגות הגבוהות? התשובה היא- במערת צורים שעמדת! דווקא בקושי, באתגר, במערות, הוא קנה את המעלות האלו. וגם אנחנו, דווקא במקומות הקשים שלנו, אנחנו יכולים לקנות ולהרוויח נצח, ובעזרת ה' גם לפעול ישועות.

ומה עושים כשיש מניעות להגיע?

אני אספר לך משהו מעניין.

הייתה תקופה ארוכה

מאוד שהיו

מסתובבות

בציון הרבה

חתולים, ולא

הייתי מסוגלת

להגיע בגלל זה

במשך תקופה

ארוכה. שמעתי

מכמה נשים שהן

רוצות להגיע לציון, אבל יש

חתולים... עד שטיפלו בזה ודאגו להרחיק

את החתולים משם. ברגע ששמעתי על זה,

ישר לקחתי אוטובוס והגעתי. הכיסופים פעלו...

וכשהיו מניעות בל"ג בעומר... כולם הלכו ברגל מצפת, דרך היערות... הגיעו אלינו הרבה בני משפחה באותה השבת. כמו שאמרתי לך קודם, 'קודם כל להיות במירון'. ובאמת, כל אחד שרצה- הגיע בסוף. היו אנשים שלקחו מונית פרטית, היו שטיפסו על סלעים וקירות. כולם עשו הכל כדי להגיע, וכולם הגיעו למירון- כל אחד בדרך אחרת.

כי העיקר זה הרצון והכיסופים.

סיימנו את המסע שלנו יחד. אתן מוזמנות להתחיל במסע הפרטי שלך, לחיבור הפנימי עם רבי שמעון. שנזכה!

הזה... זה ידוע בצפת, הבית בל"ג בעומר לא נשאר ריק, או שמארחים או שמשכירים... יש לי שכנה מהמגזר הליטאי שעברה אלינו מהמרכז. היא סיפרה לי שמאז שהם עברו הם "גילו" פתאום עוד חג שנקרא ל"ג בעומר. זו צפת. אי אפשר לפספס את האווירה הזו, כולם מתחילים להרגיש חג, זה לא עוד יום. גם כשהייתי בחורה, הייתי מגיעה לאחיות הנשואות שלי שהתגררו בעיר, זה היה ברור שנמצאים בצפת. שמחים במירון בלילה, חוזרים לצפת לנוח כמה שעות, ושוב חוזרים למירון בבוקר. אף אחד לא רוצה להפסיד כזו חגיגה... אנחנו גם מרגישים את ההכנות במירון. כמעט לכל מקום שנוסעים מצפת עוברים דרך מירון ורואים את ההכנות. גדרות, כבישים, שלטים ומודעות...

מתי את מגיעה למירון?

בעבר הייתי נוסעת יחד עם אחותי כל ערב ראש חודש, בשעות הצהריים. היינו צוחקות על זה. אחותי אמרה לי, "זה כתוב בלוח שנה, ערב ר"ח - נוסעים למירון"... יש גם נשים שנוסעות פעם בשבוע. כל אחת כפי יכולתה. במשך תקופה ארוכה הייתי עושה לעצמי 'מבצע'. הכנתי את כל האוכל מוקדם וכשסיימתי עם הבישולים ביום שישי נסעתי למירון. הייתי גומרת ספר תהילים בערב שבת וחוזרת עם האוטובוסים האחרונים. יש לי חברה שגם עודדה את עצמה לסיים מוקדם. היא ידעה שאם היא מסיימת עד 12 בצהריים ביום חמישי, היא יכולה לנסוע למירון. היו פעמים שהגעתי במוצאי השבת, בזמן שכולם נפרדים מהציון עם מזוודות אני מגיעה מקרוב... פתאום מבינים עד כמה זה זכות להיות קרובה. גם על ל"ג בעומר אני לא מוותרת. כל שנה אני לוקחת את הלוח שנה ומסמנת לי את היום הזה- כדי לבקש יום חופש מהעבודה, אני לא יכולה שלא להיות שם.

את מרגישה את הקשר בין ברסלב למירון?

בהחלט. ידוע

שראשי התיבות

של "עיר וקדיש

מן שמיא נחית"

הם שמעון. והרבי

הרי גילה את זה. רבי

שמואל שפירא היה

אומר שעל ברסלב'ר חסיד יש

לומר, "ברוך אתה בעיר וברוך אתה

בשדה"- או שהוא בעיר וקדיש

או שהוא בשדה... אבא שלי אוהב

לספר את הבדיחה הידועה, אין יודעים שר'

שמעון הוא ברסלב'ר? כי הוא תמיד במירון...

באופן כללי, חסידי ברסלב מורגלים בקשר לצדיק ש'אינו חי'. הם תמיד נמצאים בקברות צדיקים, ורגילים להתקשר לנשמת הצדיק אפילו שלא רואים אותו. הם לא מדברים עם גבאים ומשב"קים. בשאר העולם, כאשר אדם זקוק לישועה הוא הולך לרבי נותן לו קוויטל ומחכה לתשובה. בברסלב זה אחרת, ורואים את זה גם בקשר לרבי שמעון, מגיעים הרבה ומרגישים שנענים. גם כפן הפנימי. חיי הברסלב'ר, ובעיקר הצפתי, סובבים סביב רבי שמעון. אין כמעט משפחה ברסלבית בצפת עם בנים, שאין לה בן 'שמעון', כולם מחכים לזכות הזו.

שלי" "אני רציתי... רציתי פשוט... להיות טובה... לשמח את השם..."
"אבל מה זה שווה?" טועמת יהודית ריבוע גבינה שהכינה אישה
שרצתה גם להתכונן לחג וגם להעסיק ילדים אחרי צהריים. "מה העניין
להעריך רצון שבכלל לא יצא לפועל?"

"את זה צריך לשאול את מי שידוע. הצדיקים הקדושים רואים מה
מחולל בעולם רצון של יהודי. מה שווה געגוע קטן. טיפונת חלום
שעוד בכלל התגשם. הם קוראים אלינו מעומק ליבם להתעורר!
לשמוח בכיסוף הזה. ברצון שמבטא את הקשר הפנימי להשם. העיקר
הוא הרצון... אומר רבינו, זה הלב של הסיפור. ובתוך כך - גם מתפללים
ולומדים ועושים מצוות."

"ושולחים ילדים למוסדות ומכינים להם שניצל ופירה והולכים
לעבודה ומערבבים שם קפה..."

"אהה." מסכימה סבתא, מתקדמת אל כוננית בית היין. "והרצון
והגעגוע הזה שלנו הוא בעצם הדרך לזכות לקבלת התורה ולקיום כל
העצות והמצוות. הקשבנה, העצות המבוארות, בחלק של מועדי השם.
רגע... ספירת העומר ושבועות... הו! הנה, סעיף ה':

"בַּשְּׁבִיעוֹת מְקַבְּלִים אֶת הַתּוֹרָה. הַיְנוּ, שְׁבִיּוֹם זֶה נִמְשָׁךְ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה
יְדִיעָה חֲדָשָׁה לְדַעַת וּלְהַבִּין עֲצוֹת לְקִיּוֹם הַתּוֹרָה. וְכַפִּי שֶׁכָּל אָדָם מְרַבֵּה
בְּתַפְלָה לְהַשִּׁי"ת עֲבוּר קִיּוֹם הַתּוֹרָה, וְכַפִּי שֶׁכָּל אָחָד מִתְחַזֵּק בְּרִצּוֹנוֹת
וּבְכִסּוּפִים וְנִכְסָף לְקִיּוֹם הַתּוֹרָה - כֵּן הוּא זוֹכֵה מֵדֵי שָׁנָה בְּשָׁנָה לְקַבֵּל
בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת, דַּעַת גְּדוֹל שְׁנִמְשָׁךְ מִן הַשָּׁמַיִם לְקִיּוֹם הַתּוֹרָה, שְׁזָה עֵקֶר
קְבָלָתָהּ. "מבינות? עם הרצונות והכיסופים האלו שלנו - אנחנו הולכות
לקבל בע"ה דעת חדשה עוד כמה ימים. אנחנו נזכה להבין עצות איך
לקיים את התורה! הא, תתחילו להתכונן לפרק הבא בסיפור. הוא הולך
להפתיע בענק!"

"כשאת אומרת את המילים הללו" לואטת יהודית, "אני מרגישה
שנולדת בי תקווה. כאילו אפשר למחוק את הטיטוטות שכתבתי על
הפרקים הבאים בחיי. מה אני יודעת מה השם מתכנן לי, לטובה?"

"כמו שאמרנו - אין שום הגיון בסיפור שלנו כלל." אני מזכירה לה "אבל
לרצונות שלנו בפרק הנוכחי, יש משמעות גדולה להמשך הסיפור..."

"טוב, אז אם השם הוא הסופר, אני מתחדשת לפנטז לי כל מיני רצונות
חלומיים. כי מה אני יודעת מה השם יכול..."

"אוהו." מהמהמת סבתא. "אוהו. מה השם יכול..."

כך רציתי לעשות רצונך...

"בערב פסח," צוחקת בת שבע "בשלב של השישים החצי מצופים,
נכנס בעלי למטבח ואמר בפאתוס - כל אישה תעלה השמימה ותשמע
התפעלות גדולה - פשש. איזה ספר כתבת בחייך... אני? תתפלא
האישה. בטוח התבלבלו. אפילו לא היה לי זמן לקרוא! 'בטח, כתבת!
יגידו לה שוב.

'איזה ספר?' משתכנעת האישה. סקרנות בקולה. 'איזה ספר כתבתי
בחיים העמוסים שלי?'

ואז יוציאו ספר מהודר. כריכה מוזהבת. קשיחה. מעוטרת ב... כתמי
קקאו, פפריקה וקרמל מלוח ויריעו: ספר מתכונים! זה הספר היקר
שכתבת..."

מכל אינסוף הארוחות. העוגות לשבועות. הסימנים לר"ה והטשולנט
של שבת - תראי איזה ספר קדוש. תראי!"

"אז, לפי מה שדיברנו היום - אנחנו כותבות גם ספר של 'כך רציתי
לעשות רצונך, אבא' וכך רציתי לאהוב את ילדי' 'כך רציתי לנצל את
חיי'..."

"מאוחר, חברות. להלן תרגיל כתיבה יוצרת - " מוחאת סבתא כף "תני
כותרת לפרק של חיך היום. התחילי במילים 'כך רציתי ל...'. סיימי
במילים 'ואין שום רצון טוב שנאבד' ורוצי להכין סְבִיקָה לחג..."

מספרת את חיי לצדיק שכל כך אוהב אותי. מבקשת מהשם יתברך
רחמים. אין לי כח. אין לי כח. אין לי כח. ככה קיטרתי בתלונה דקדושה.
מסתכלת על הציון. מתוסכלת. הכל מרגיש לי סתם... עוד יום ועוד
יום... לאן???

אחרי שסיימתי לגרוף את השחור של הספונג'ה מהלב - ישבתי כמה
דקות מרוקנת. מחכה...

פתאום עברה בי מחשבה. 'בעצם, הכל חלק מסיפור...'
סיפור? תהיתי.

כן. תרימי את העיניים לאופק. תסתכלי גם לאחור, תראי שיש סיפור
שלם ועמוק שהתחיל אצלך פעם...

מאז שנולדתי? תהיתי.

הרבה קודם. הרבה הרבה קודם.

ופתאום כאילו קמתי משינה עמוקה. וראיתי את עצמי מחדש.
הסתכלתי על הציון. על האשה שאמרה תהילים בדבקות. על
הילד שהסתובב. וכל האוויר פעם לי חיים. הכל היה חֶלֶק. הכל היה
משמעותי. ואני כמעט בכיתי מהתרגשות. העיניים שלי נדדו מאחת
לשניה ונעצרו בסיפורי מעשיות שהיה על השולחן.

החיים שלנו זה מעשה משנים קדמוניות. הבנתי.

פתחתי במעשה מאבידת בת מלך. ש"פעם אָחַת הָיָה מְתוּעַד עִמָּה
בְּיַחַד בְּאִיזָה יוֹם! באיזה יום! באיזה יום! האבידה של בת המלך
- שלי, בעצם - התחילה כשהמפגש עם המלך נחשב ל'סתם

"ואולי גם בעצם הסיפור האמיתי שלנו
הוא סוג כזה. הפרטים החיצוניים שלו אולי
פחות משנים. ואילו מה שמתחולל אצלנו
בלב, הרצונות הפנימיים, הכאבים המגדלים,
הגעגועים אל הטוב - זה מה שבאמת
מעניין..."

איזה יום'. סתם. עוד יום ועוד יום...

הרי זאת העבודה שלנו בספירת העומר. לספור כל יום בנפרד. להחשיב
אותו. יש פרק של שבעה עשר יום שהם שני שבועות ושלושה ימים.
יש של תשעה וארבעים. וכל יום בפני עצמו - הוא חלק מהדרך
הקדושה שלנו אל השם יתברך וקבלת תורתו הקדושה.

נזכרתי בצעקה המתוסכלת שלי מקודם ופתאום קבלתי כזו התחזקות!
כן, כל יום הוא משמעותי! על כל יום יש מה לספר ולספור..."

"אז בעצם הצדיקים מספרים לנו כבר עכשיו את הסיפור של משיח."
מתפעמת בת שבע. "נכון... באמת, מאז שזכינו להתקרב לרבי נחמן,
הסיפור הפנימי - זה שקודם לא הסתכלנו בכלל לכיוונו - לאט לאט
מקבל צבע וקול ומילים. כל מה שעובר עלינו פתאום משמעותי! לכל
תזוזה שלנו - יש חלק בסיפור. ומה שקורה לנו בתוך הלב - הוא, הוא
שטווה את העלילה! הרצון שלנו. הגעגועים... החלומות..."

מה רצית היום?

"לפני שבועיים" נזכרת מירי "אבא שלי היה באומן. בחזור מהציון,
ניגש אליו יהודי אמריקאי לבבי ושאל ברצינות ובמבטא: 'תגיד לי,
איש יקר. אני שואל אותך - מה רצית היום? לא מה עשית היום, אלא
מה רצית... מה רצית...!'"

"אני רציתי היום לעשות ספונג'ה." נזכרת מיד רחל-לאה. "ולהכין
בלינצ'עס חלביים לחג. אה, וגם לשמוח. ולדבר עם השם..."

"אני רציתי לקום מוקדם" רציתי לא ללכת "חלמתי לבקר את אימא

או דיבור או שיעור ששמעו מברסלב, וכך לאט לאט חזרו בתשובה - ליהדות, לתורה ולמצוות, לאבא שבשמיים.

חשבתי לעצמי: מה היא תמצא שם? הרי וודאי בסוף בעזרת השם היא תמצא שם איזה ספר של ברסלב, וכך היא תחזור משם בתשובה שלמה.

אז למה ללכת עד לשם כדי למצוא שם איזה ספר של ברסלב? לי יש לי אותם פה בבית! ומה יש שם בספר של ברסלב שמחזיר ככה אנשים רחוקים בתשובה? שאלתי את עצמי. החלטתי ללכת ולפתוח בעצמי את הספרים ולראות איך זה עובד גם עליי, איך זה מחזיר גם אותי בתשובה ונותן לי אור ותקווה כמו שקראתי על אלו שזכו לקרוא אותם בהודו ולחזור בתשובה.

מה שעוד נתן לי את הכוח לפתוח את הספרים היה מפגש של בנות ברסלב שבו זכיתי להשתתף מיד בתחילת הסמינר. במפגש ראיתי לתדהמתי שתי בנות שפנתחות יחד ספר בכריכה חומה שמוטבע עליו הלוגו 'האש שלי' צבעוני ויפה, כמו שיש לאבא שלי בבית, ולומדות יחד! מעודי לא ראיתי דבר כזה, וזה היה נראה שיש

אחרי שהתחלתי מחדש להתקרב לרבנו נפתחו לי הלב העיניים והאוזניים, וכל הדיבורים הטובים שעמדו שם מחוץ ללב, נכנסו פנימה וזכו לעורר אותי לתשובה

להן חיות מזה.

החלטתי לגשת גם אני בביתי לארון הספרים המלא בספרי ברסלב ולקחתי לעצמי ספר קטן, "משיבת נפש". זו הייתה כנראה הפעם הראשונה שבה קראתי מעצמי, מבחירה, מרצון, בספר של רבנו, ועם הרבה חיפוש. כן, אז גם אני רציתי. הצצתי ונכבשתי, והתחלתי גם אני לקבל חיות מזה. בלעתי את הדיבורים בשקיקה. הרגשתי את הטעם המתוק של ההתחזקות. התחלתי להבין שמה שעובר עליי כבר כתוב בספרים, וזוהי הדרך להתקרב להשם, דווקא דרך העליות והירידות, התאוות והבלבולים, הנפילות - דווקא מכאן לחפש את השם, לעורר את הרצונות הקדושים שלי, לעשות מחאה שהרע זה לא אני ואני לא רוצה אותו, לצעוק להשם ולהאמין שיש בתוכי נשמה קדושה וטהורה שרוצה רק את הטוב האמיתי ולהתקרב להשם באמת.

אחר כך עברתי לספר "השתפכות הנפש", והחלטתי להתחיל להתבודד. וכן, למרות שגם לפני כן תמיד השתדלתי לבקש מהשם על כל דבר במילים שלי, אבל עכשיו התחלתי לפתוח את הקשר עם אבא שבשמיים, קשר של כמו חבר טוב אמיתי כפי שרבנו מלמד, ולספר ולשפוך את הלב לפני השם על כל מה שעובר עליי בפשיטות. אי אפשר לתאר את החוויה העצומה וההרגשה הזו שעל כל מה שקורה לי יש לי אל מי

לפנות ולמי לספר ולשתף וכו' וכו'.

נהפכתי מאחת שיש לה הרבה דברים שמעניינים אותה בחיים - וכן, היא גם ברסלבית, מהבית - לאחת שכל מה שמעניין אותה בחיים זה ברסלב, וכן, חוץ מזה יש לה גם עוד כמה עניינים.

פתאום כל מה שקיבלתי בבית היה משמעותי וחשוב וקיבל מקום אחר לחלוטין, ברוך השם.

יצא לי לקרוא סעיף ב"ליקוטי עצות" שממש חוויתי אותו על בשרי והרגשתי שהוא ממש מדבר אליי. ב"ליקוטי עצות", צדיק י': "קודם שמקורב לצדיק, אזי הוא בבחינת 'השמן לב וכו'', היינו שלבו אטום, ואוזניו סתומים, ועיניו עוורים מלראות האמת ולהתעורר לתשובה. אבל - כשמדבק עצמו לצדיקים, ומקבל מהם עצות, אזי נפתח לבבו, ועיניו, ואוזניו, ורואה ושומע ומבין האמת, וזוכה לתשובה".

הרגשתי ממש איך שאחרי שהתחלתי מחדש להתקרב לרבנו נפתחו לי הלב העיניים והאוזניים, וכל הדיבורים הטובים שעמדו שם מחוץ ללב, ולא יכלו להיכנס כי הכל היה סתום - בזכות רבנו הקדוש נכנסו פנימה וזכו לעורר אותי לתשובה.

רבנו מלמד שכשהאדם מתחיל להתקרב יש לו הרבה פעמים אור גדול שנותנים לו מלמעלה כדי שיתקרב, ורבנו קורא לזה "הלב של ההתחלה", וצריך לנצל את זה כמה שיותר. ורבנו שיבח איזה צדיק ואמר עליו שהוא הלך עם "הלב של ההתחלה" הרבה זמן.

אחרי שטעמתי את הטעם של "השתפכות" ו"משיבת נפש", רק המשכתי לחפש ולקרוא עוד ועוד בכל ספרי ברסלב. הלב שלי כסף ורצה לשמוע עוד דיבור ועוד חיזוק. עשיתי לי סדר קבוע בלימוד הספרים ובתפילות, התחיתי מזה והיה לי אור גדול.

ה'רשימו' - הרושם, של האור הגדול הזה מלווה אותי עד היום, גם אחרי שכבו האורות הגדולים של ההתחלה והגיע הזמן לעבוד על זה לבד ולהמשיך לחפש.

מאז כמוכן אני לא כל היום בפסגה... עברתי תקופות חשוכות מאוד, כשאפילו לפתוח ספר לא הייתי מסוגלת, אבל להסתכל בערגה לכיוון ארון הספרים ולדעת ולהאמין באמונה שלמה שהדיבורים האלו שכתובים בספרים הקדושים האלו, שהכוח של הצדיק הזה - הם יכולים להוציא אותי מהגיהנום גם כאן בעולם. זה מה שנותן לי את הכוח בכל הזמנים!

לפעמים הרגשתי שמה שזכיתי ללמוד, את העצות והחיזוקים של רבנו כבר בתור בחורה, זה היה כמו לימוד תיאוריה לחיים. ועכשיו כשאני בתוך הניסיונות, על הכביש, אני צריכה להמשיך ולקיים את העצות בכל מצב. כל היום לזכור ולעורר את הרצונות הטובים שגיליתי בתוכי. אני צריכה לדעת איך לנהוג בדרך של רבנו הקדוש. לזכור תמיד שמה שלא יהיה - האוצר נמצא אצלי בבית!!! רק צריך להשתמש בו...

אשרינו.

ב"שיחות הר"ן" נ"א, שיחה שנאמרה בליל חג השבועות תקס"ט. (מובא ב"חיי מוהר"ן" נ"ט)
"ולעבוד השם איני יודע מי הוא שיוכל לומר שיעבוד את השם, לפי גדולת הבורא יתברך. מי שיוודע מעט מגדולתו יתברך, איני יודע איך יכול לומר שיעבוד אותו יתברך. ושום מלאך ושרף אינו יכול להתפאר על זאת שיוכל לעבוד אותו יתברך." (שיחות הר"ן נ"א).
רבנו אומר שלפי עוצם גדולתו של השם יתברך איך אפשר בכלל לומר שאנחנו עובדים אותו? אז אם כן, מהי בעצם עבודת השם?
ורבנו ממשיך שם ואומר:
"רק העיקר הוא הרצון, להיות רצונו חזק ותקיף תמיד להתקרב אליו יתברך".

רצון אינסופי

במעשים שלנו אנחנו מוגבלים, קטנים אל מול אינסופיותו וגדולתו של בורא העולם. אבל ברצון שלנו אנחנו אינסופיים. אני יכולה לרצות הכל, את כל הדרגות שבעולם, בגדול.
"ואף על פי שהכל חפצים ורוצים לעובדו, אף על פי כן אין כל הרצונות שווין, ויש חילוקים רבים ברצון. אפילו באדם אחד בעצמו בכל עת ובכל רגע, יש חילוקים גדולים בין הרצונות." (שם)
רבנו אומר שלמרות שכולם רוצים בעומק פנימיותם לעבוד את השם, למרות זאת יש הבדלים רבים בין הרצונות, בין אחד לשני, ואפילו בתוכי יש שינויים רבים. יש זמנים שהרצון שלי נחלש ונעלם, ויש פעמים שהוא בוער ועולה עד לב השמיים, לעבודת השם, ולכל דבר טוב שאני רוצה לזכות אליו.

ורבנו מלמד אותי שהרצון שלי חשוב, משמעותי ועיקרי.

"והכלל שהעיקר הוא הרצון והכיסופים, שיהיה כוסף תמיד אליו יתברך."

ובתוך כך - מתפללין ולומדין ועושים מצוות." (שם)

רבנו מניח כלל חשוב ובסיסי בכל עבודת השם.

מהו הדבר המרכזי והיקר שעליו עומדת כל עבודת השם?

הרצון!

לרצות תמיד את השם, לכסוף אליו, לחשוב עליו, להתגעגע לקרבתו...

ותוך כדי הרצון הגדול והלב הבווער, לחטוף מה שאפשר לעשות - להתפלל, ללמוד ולקיים מצוות.

הסוד של החיים

הרצונות, הכיסופים - הם סוד החיים. הגעגוע הפנימי להשם יתברך, זוהי הדרך לצאת מכל הלא-טוב של העולם, לחזור לאבא.

כמו שאמרה בת המלך האבודה לשני למלכות בסיפורי מעשיות, מעשה א'. כששאל אותה: "איך אני יכול להוציא אותך?", אמרה לו שהוא אינו יכול להוציאה מהלא-טוב שנפלה אליו - "כי אם כשתהיה בוחר לך מקום ותהיה יושב שם שנה אחת, וכל השנה תתגעגע אחריי להוציא אותי, ובכל זמן שיהיה לך פנאי, תהיה רק מתגעגע ומבקש ומצפה להוציא אותי".

טוב, הבנתי שהרצונות והגעגועים הם הכי חשובים בעבודת השם, אבל איך מתגעגעים? מה צריך לעשות?

בואו נלמד מהוראתה הכפולה של בת המלך. ההוראה הראשונה היא: "כל השנה תתגעגע אחריי", שמשמעות הדבר הוא להיות עסוקה כל הזמן עם מחשבה פנימית של ציפייה והשתוקקות להשם. כמו כלה שמחכה ליום חתונתה. - היא עושה המון דברים, אבל בפנים, בשקט, היא כל הזמן מחכה ומשתוקקת.

וההוראה השנייה היא: "ובכל זמן שיהיה לך פנאי תהיה רק מתגעגע". מעבר למחשבה ולגעגועים לקרבת השם שמלווים אותך בחיי היום-יום תוך כדי העשייה, צריך גם להקדיש זמן של פנאי, שאז, רק מתגעגעים. ומה עושים בזמן הזה? "תהיה רק מתגעגע ומבקש ומצפה". לבקש פירושו לבטא במילים, להוציא את הכיסופים בפה, לומר להשם כמה אני מתגעגע אליו, להגיד לו מה אני רוצה, למה אני מצפה.

לדבר את הרצון

"ודע שלא די לאדם בהשתוקקות בלב בלבד, כי צריך האדם להוציא בשפתיו כיסופיו". (ליקוטי מוהר"ן ל"א ז).

רבנו מלמד אותנו לא להסתפק ברצון שבלב, אלא להוציא את הרצון בפה, להגיד אותו.

"וכלל הדבר שמאוד יקר הכיסופין וההשתוקקות לדבר שבקדושה". (שם) ובגלל הכוח הגדול של הרצון והכיסופים, ובפרט הכיסופים שמוציאים בפה, שמשפיעים טוב על העולם. רבנו גם מזהיר אותנו להיזהר ולהישמר מאוד מכיסופין לא טובים חס ושלום, שיכולים חלילה לגרום ההפך.

"וביותר צריך לשמור הדיבור... לשמור עצמו מאוד מאוד, לבלי לדבר שום דיבור רע, ח"ו, שעל כל פנים לא יוציא מפיו התאוות והכיסופין של הבלב העולם הזה שבאים על ליבו. רק יהפוך הדבר ויוציא בפיו כיסופין טובים". (ליקוטי הלכות, אומנין ד' כ"ט).

ורבנו ורבי נתן מרחיבים על זה הרבה, מי שרוצה להעמיק יותר מוזמנת לפתוח את המקורות הנ"ל ועוד...

אז מהיום אני מקשיבה לרבנו, ואם עולה בי רצון טוב אני אומרת אותו בפה מלא. עצם הדיבור כבר משפיע טוב בעולם, גם אם עוד לא זכיתי להתגשמות הרצון. ואם עולה בי חלילה רצון לא טוב, אני נזהרת מאוד ולא מוציאה אותו בפה, רק צועקת להשם שיציל אותי מרצונות לא טובים ויזכה אותי לרצות תמיד את הטוב, שזה העיקר בעבודת השם. הכל מתחיל ברצון. ועל ידי הרצון זוכים לעבוד את השם ולקבל את התורה הקדושה בהתחדשות ובהבה.

ולסיום, בל נשכח: נכון שיש לנו רצונות גבוהים וקדושים וזה חשוב ויקר. אך נזכור שרבנו הקדוש מלמד אותנו, לרצות את כל הטוב שיש אבל גם לראות את הטוב שכבר כן יש. לשאוף להכי גבוה ולא ליפול מהכי נמוך.

שנוחה, לעורר את הרצונות הקדושים ותוך כדי כך לחטוף עוד ועוד מצוות ומעשים טובים, כן, גם דברים קטנים.

"ונזכה כולנו לרצון דקדושה, שיהיה רצוננו חזק ותקיף ואמיץ בכל עת ובכל שעה לעבודתך וליראתך ולתורתך. ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה יתחזק הרצון דקדושה אצלנו יותר ויותר... נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות השם". (ליקוטי תפילות).

תמרור וחץ ורצון מבצבץ

ועכשיו נעבור לכמה מילים פשוטות מלב אל לב על התמונה.

המילים **"והכלל שהעיקר הוא"** מצוירות בצבע אדום שמסמל עוצמה וחוזק, כמו מן 'אזהרה', שנדע שמה שכתוב פה זהו כלל חשוב מאוד! והחץ שבמילים מכוון אותנו לכיוון הכלל, שהוא העיקר בעבודת השם -

"הרצון והכיסופים". המילים צבועות בצבעים עדינים ובצביעה עדינה, כמו הרצונות והכיסופים הפנימיים והנסתרים שבתוך הלב שלנו, מין אור פנימי דק ועדין של רצון שאין בו תפיסה חיצונית ואינו נראה לעין.

"שיהיה כוסף תמיד אליו יתברך" - זה הרצון הכי חשוב ויקר בעולם, לרצות את השם. שהלבבות שלנו יתגעגעו תמיד לקרבתו, כמו הלבבות הקטנים שעולים כלפי מעלה אל שמי התכלת.

"ובתוך כך" המילים צבועות כנ"ל באדום ובחץ שמכוון אותנו כלפי הלב, ומלמד שבתוך כדי הרצון והכיסופים שבלב אז דווקא אנחנו עובדים את השם ו"מתפללים ולומדים ועושים מצוות". הלב הוא העיקר, המסגרת והמעטפת לכל הדברים הטובים שאנו עושים.

שנוחה ללבב את הלב ולזכות לעבוד את השם עם כל הלב באהבה.

ניגון מיוחד משלי

| ש. שיר

ריבוני,

אסוף את כל רצונותי, כיסופי, געגועי.
שעלו אליך בזה היום לזכות לקרבתיך.

ריבוני,

היום אלו היו יכולותי,
ראה, דלים הם מעשי.
וזה הרצון שהיה בי, ועדיין.
- קבלו באהבה.

ריבוני,

האר פניך עלי,
על הרצון לקיימו עוד בחיי,
שיטע בי תקווה, ויחזק אותי הלאה.
להמשיך ולהגביר רצונותיי...

במבוכה אחת על השניה, מאיפה לנו בגינה באמצע החיים 'שמות הצדיקים' לשלוף? אבל כנראה שה' באמת רצה לגרום לה להאמין. כי פתאום נזכרה אחת מכולנו, שבבניין הסמוך יש מוקד חלוקה חינוך של שמות הצדיקים המחולק, ואם התלבטנו אם יש כאן מתנדבת להביא משם את המצרך היקר, נעמדה האשה החסידית שעד עכשיו הייתה כל כך מרוחקת, חשדנית וקרה, והחליטה שאם כבר היא החליטה לבדוק את העניין - אז עד הסוף. היא עברה את כביש ונעלמה מהנוף לכמה דקות, חוזרת לה חמושה בקופסא מלאה בחוברות 'שמות הצדיקים' המחולק. היא חילקה לכל אחת מאיתנו חוברת, וביקשה שנעזור לה ליישם. חמש דקות ישבנו לנו על ספסל ומלמלנו שמות של צדיקים משנים קדמוניות. ופתאום צרצר הנייד של חברתנו החדשה.

היא ענתה ופרצה בתרועות, מלוות בדמעות. היא הייתה מופתעת עד עמקי נשמתה. הישועה שהייתה נראית כל כך רחוקה קרתה. והרגע! אחרי כמה דקות מאושרות בחברתנו היא הודיעה לנו: אני מתחילה להבין שבאמת יש כאן משהו. אתן יודעות מה, יש לי עוד ישועה שכבר הפסקתי להאמין שתקרה, הבן שלי לומד במוסד לחינוך מיוחד, ואני רוצה בשבילו הסעה כשרה למהדרין. אני אנסה את השיטה החדשה, אולי זה יעבוד לי? לא יכולות להבטיח לך. התחמקנו. אבל תנסי... נפרדנו מסוקרנות מההמשך. גולשות מהר מאד לחיי היום יום התובעניים.

שבוע בערך עבר, ונפגשנו ברחוב. כבר מרחוק ראיתי שהיא רוצה מאד לשותף אותי במשהו. החלפתי איתה שלום מתעניין ונחמד, אבל היא הייתה נלהבת, לא תאמיני, היא קראה! יש לנו הסעה. כמו כל החלומות! ה'שמות הצדיקים' עבד ועוד איך!

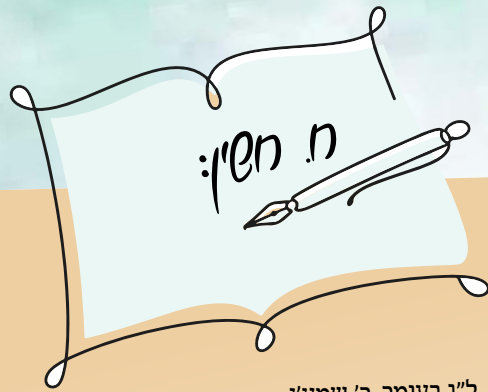
אופס! הופתעתי. איך זה שאישה חסידית מהרחוב מצליחה לפעול ישועה בתחום שכל כך נחוץ לי. איפה אני? ברסלבת שורשית מאז ומתמיד? מה אני לא יודעת שזו הדרך? חזרתי הביתה נלהבת והתיישבתי בחלטה נחושה שאנסה להשקיע. והקדשתי את כל הזמן שעמד לרשותי באותו אחר הצהריים עמוס, לומר שמות הצדיקים.

בשבוע הקרוב התאמצנו כולנו, אבא אמא, וילדים, לגרום עמוד אחרי עמוד. אחרי כמה ימים כאלו, בעלי החליט לנסות השתדלות. הוא ניסה איכשהוא ללחוץ בכל מיני מקומות בעירייה. ו... כמה שחשבתני שאני מאמינה, מצאתי את עצמי מופתעת מהמהירות. כן ממש כמה ימים לקח העניין, וההסעה של הבן שלי סודרה על הצד הכי טוב שאפשר! כי לא סתם הרבי מבטיח: על ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולים להביא שינוי במעשה בראשית - כלומר לשנות את הטבע...

בשולי הסיפור...

בזמן כתיבת הסיפור שאלתי את בעלי איך אפשר בכלל לכתוב בברסלב סיפור של הוקוס פוקוס? זה הרי כל כך הפוך מהדרך הרגילה שהכל תהליך עמוק, שאצל הרבי לא מבקשים על עולם הזה, שמופת אמיתי בברסלב זה שינוי עמוק ושורשי.

אבל הוא הסביר לי שחלק כל כך משמעותי - זה להאמין שכשהרבי מבטיח אני יכולה לסמוך. פשוט כי סמכו על כוחי הגדול! מה לכם לדאוג? ואותו רבי הבטיח במילים ברורות ששמות הצדיקים משנה את הטבע! ולכן ורק לכן מתוך אמונת צדיקים אמיתית אפשר להגיע לכאלו הוקוס פוקוס.

איי איי איי, ל"ג בעומר, ר' שמעון...

מילים שמזרימות אהבה ורוגע בכל נימי הגוף.

מילים המבטאות משמעות של חיבור והתקשרות למשהו עצום ונשגב.

מילים שאי אפשר להמירם בשום תחליף שבעולם.

בשבילי ל"ג בעומר זהו היום הנחשק בשנה, כל השנה ממתנה ומצפה אני לבואו וכבר מתחילת ספירת העומר מתחילה ההתרגשות לזרום בעורקיי ולהפעים את קירות ליבי.

אני מוצאת את עצמי בל"ג בעומר סמוך למקום מנוחתו של ר' שמעון, סומכת על כוחו הגדול גם בשעות דחק ממש, וכדאי הוא הדבר עד מאוד... נטענת בכוחות חדשים ומרגישה כי ר' שמעון מזריק לי עוצמות וחיבור ברמה גבוהה.

אי אפשר לתאר ולבטא ואף לא במלל רב את התחושה המרוממת והנשגבה ביום הילולא דרשב"י, מאז היותי בבית הספר, עוד טרם "בת מצוה" אני זוכה לעלות למירון מדי שנה (פרט לשנת הקורונה ובמלחמה...) בהתרגשות ובכיסופים רבים, השמחה פורצת גבולות והזכות ליטול חלק בשמחתו של רשב"י מהדהדת למרחקים. ההדלקות נצרבות בעומק הנפש וחרוטות היטב על לוח הלב.

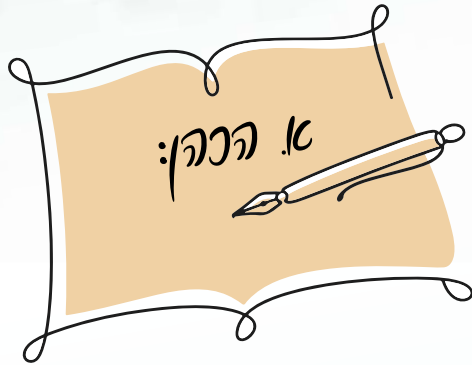
על גדולתו של רשב"י לא יספיקו ימים רבים ולא ימצה דיו בלתי נדלה בכדי לתאר את קצה קצהו של התנא האלוקי, אך עלינו להכיר ולהודות בזכות הגדולה, בכך שיש בכוחנו להתחבר לצדיק האמת הגדול כ"כ שבכוחו לבטל גזרות ולפעול בשבילנו ישועות בכל העניינים.

פעם אמר אחד הצדיקים לאנשיו כי כל האבנים במעלה ההר של ר' שמעון הם לא אחרים מאשר האבנים שהוסרו מליבות היהודים אשר באו להעטיר ולשפוך את צקון לחשם בסמיכות לתנא הקדוש, והוסיף לומר שמי שצועד במורד ההר וליבו עדיין באבלו, ולא הוקל לו, הוא לא הניח והותיר את הסלעים שבלב לר' שמעון - אז הוא לא היה אצל ר' שמעון, כי אצל ר' שמעון מותרים את האבנים לצמיתות באמונה שהוא יטפל בבעיות שלנו וימליץ טוב עלינו במרומים.

"יכול לפטור את העולם כולו מן הדין" זה לא פתגם או ח"ו ביטוי שנוצר, אלו מילים קדושות וטהורות הבאות לתאר לנו ולו במעט את גודל כוחו וגדולתו של ר' שמעון, ואחד הדרכים להרגיש את הגדולה של הצדיק הוא דרך מה שהשאיר לנו ברחמי ר' נתן בליקוטי תפילות, תפילה מתוקה שאסור לפספס!! (ליקו"ת, ח"ב, מ"ז) תפילה ממעמקי הלב המחברת כ"כ לר' שמעון, לכוחו הגדול ולתיקוניו שיכול לפעול עבורנו.

בתפילה שנוכה הרגיש את קדושת התנא מכל מקום שאנו נמצאות בתפילה, בשמחה ובאמונה.

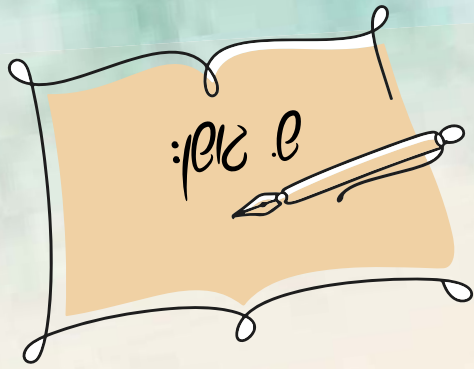
ל"ג בעומר שמח!

להתעורר לנסוע לצדיק

בשבילי ל"ג בעומר זה להתגעגע זמן רב להילולא הגדולה. לזכור ש'אני רוצה לעלות למירון...' אבל גם ש'אני אימא יהודיה ולא תמיד זה אפשרי'.

שנה אחת, היו מחסומים משטרתיים קשוחים בדרכים למירון, אבל הדרכים לצדיק היו פתוחות. וכך, יצאו אלפי יהודים שליבים בוער ומתגעגע להגיע לצדיק. מילאו את ההרים. את השבילים המתפתלים. נדחקו בין חורים נסתרים בגדרות המקיפים את המושב. גם בעלי יצא לדרך. "הדרך לצדיק - יש בה מעלה בפני עצמה", כך התחזק. "כי תיכף פְּשֹׁנְתְעוֹרָר לְנִסֵּעַ לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת אֲזִי הַמֵּית יִצְרוּ הָרַע שֶׁהָיָה לוֹ בְּתַחֲלָה" (משיבת נפש, י"ד) "אנחנו נעשה את שלנו, ונגיע בע"ה הכי קרוב שאפשר". כששמעתי את המילים הללו - ניצת בי רעיון מתגעגע: למה שאני לא אצא לדרך, להכי קרוב שאפשר? כלומר, לנסוע למירון - לא מתאפשר לי השנה, עם ברכת ה' אשר בביתי. אבל לצאת לדרך לכיוון התחנה - זה כן... וכך, יצאנו חבורה עליזה לרחובה של עיר. הולכים לכיוון התחנה בלבבות שמחים ונרגשים. גם אנחנו בדרך לצדיק...

רבי שמעון. אוייייי... כמה שהלב כוסף ומשתוקק....
ל"ג בעומר בשבילי הוא יום של אהבה לצדיק. "ועקר ההתקשרות הוא
אהבה, שיאהב את הצדיק אהבה שלמה". (לקו"מ קל"ה).

וכשהאהבה הזו מתחברת יחד לאחדות ואהבת ישראל כאיש אחד בלב
אחד.... איייי, אין מילים!

הלב עולה על גדותיו בגעגועים רק מלחשוב על היום הגדול הזה... הילולא
דבר יוחאי...

הפעם הראשונה שזכיתי לקחת חלק בשמחתו של רשב"י הייתה בגיל 18.
רגלי הוליכו אותי במעלה ההר, אבל הראש והלב היו עסוקים בדבר אחד -
הניגונים, הצלילים והריקודים של כלל ישראל יחד בלב אחד.

נעצרתי מעל הרחבה הגדולה (תו"א), ספר תהילים פתוח בידי, כשעיניי
בולעות בשקיקה את המראות והצלילים. לפתע פרצתי בכי. בכי עמוק
ומטלטל. הרגשתי שמחה והתעוררות עצומה בלב על הזכות להיות חלק
מהעם המיוחד והמאוחד שלנו, הנוטל חלק בשמחת התנא האלוקי. במשך
יותר משעתיים עמדתי שם, צופה על הרוקדים ומתפללת בדמעות ורחות.
ביקשתי לשאוב קדושה מהצדיק הזה, לקבל מהאור שלו, לשמוח איתו
באמת. מעניין לציין שבאותה השנה התחילה ההתקרבות שלי לרבי. שנה
לאחר מכן, זכיתי להתפלל מתוך ה'ליקוטי תפילות' את התפילה של ר' נתן
ל"ג בעומר. ושוב, אני צופה מעל ההמונים, עיניי זולגות דמעות ושפתי
שופכות תחינה.

שמעתי אז שמדי שנה הצדיק עולה ביום ההילולא למקום גבוה יותר, וכל
מי ששמוח בשמחתו - הצדיק מחלק לו מתנות. הדיבור הזה מלווה אותי מדי
שנה, ואני מתפללת לזכות לשמוח עם הצדיק באמת, יחד עם כל החוגגים
ב'חתונה' הגדולה. בשנים האחרונות גיליתי את המתקנת המיוחדת שיש
רק בריקודים בחצר הפנימית, ואני לא מפספסת לחוות את השמחה גם
שם. מרגישים שם ממש "בבית" של הצדיק.... גם אם תכנתי כמה דקות,
האווירה המיוחדת כבר הופכת אותם לשעה... שמעתי שיש עניין גדול לדבר
משבח הצדיק, (אותו עניין של 'שיר ידידות'...). אני משתדלת לעמוד שם
ולומר את בתי הפיוט 'ואמרתם כה לחי' ועוד... אי אפשר לתאר את הרגשת
הלב אז...

בשנת הקורונה הזכרתי לעצמי שגם מרחוק - אני קרובה! רבי נתן אמר את
התפילה מאוקראינה הרחוקה... זוכה! כי העיקר הוא החיבור והשמחה בלב,
יחד עם כלל ישראל, בהילולא דבר יוחאי.

רבי שמעון!! איייייייי! שנוכה!

לג בעומר בשבילי, זה לא מירון.
לא.

בית שמש מספקת לי את החוויה הרוחנית ואני נאלצת
להסתפק בה.

שנים נסעתי למירון. שנים.

אולי 12, אולי 10.

היינו יוצאים באשמורת הבוקר באוטובוס מאורגן מגיעים
ל3 שעות תפילה מרוכזות, מזוקקות, בשעות שבהן ההר
היה ריק, ויכולנו להיכנס גם למערה...

וגדלתי... והתחתנת...

לקח זמן עד שנהייתי אמה ולכן גם בתור אישה נשואה
צעירה, נסעתי, נהניתי, התפללתי, התחזקתי...

ואז, חודש אחרי שנהייתי אמה והגיע ל"ג בעומר, הלב
שלי הכי בעולם רצה להיות שם... בעצם, למה לא?

עגלת אמבטיה מגוננת משמש, אני אשתה המון מים,
לא חסרות פינות צדדיות ומוצלות, כאלה שכבר בתור
בחורה כבר ספגו את התפילות החמות שלי... ואדרבה,

זה מרגש לבוא עם ישועה בידיים, לא?

אבל מי ששמע את זה עצר אותי מיד.

אמהות לא נוסעות למירון. לא עם תינוקות בני חודש.

ונשארתי בבית.

והלכתי למדורה של בית הכנסת.

ודמעתי... והתפללתי... והתחזקתי...

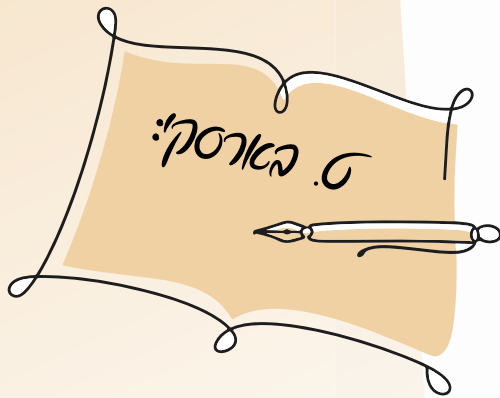
כמו במירון.

והלכתי הביתה והדלקתי נר לצדיק, ובכיתי את התפילות
והרצונות והכיסופים---

ולמדתי. שכדאי הוא לסמוך עליו בשעת הדחק.

מכל מקום. גם בבית שמש.

כי ר' שמעון נמצא בלב, יותר ממה שהוא נמצא במירון...

בוחרת לשתף אתכן בחוויה שחיויתי אצל ר' שמעון ומלווה אותי עד היום.

ביום אחד מכונן, מצאתי את עצמי במעלה הר מירון. הגעתי ליום 'ניקוי ראש'. השגתי לצאן שהשארתי בבית בייביסיטר, ובאתי לאתחול מחדש...

נכנסתי לחצר, מוכנה ומזומנה להיכנס אל הקודש פנימה. עמדה שם אשה שנראתה כמו עוד הומלסית מצויה, והודיעה בקול רם - שהיא מתכננת לשבור את המכשיר שלה.

הייתה התרגשות מסביבה, נשים התקרבו ורצו לחזות בפלא. מישהי השיגה פטיש, אבל היא כבר התחרטה, וחזרה בה מהחלטה הדרמטית. אבל הציבור - כבר התחמם, וכמה נשים הציעו לה לתת לה פלאפון כשר על המקום, בתנאי שהיא אכן שוברת את המכשיר שלה. היא התחילה להתלבט בינה לבין עצמה, ואני פרשתי לענייני.

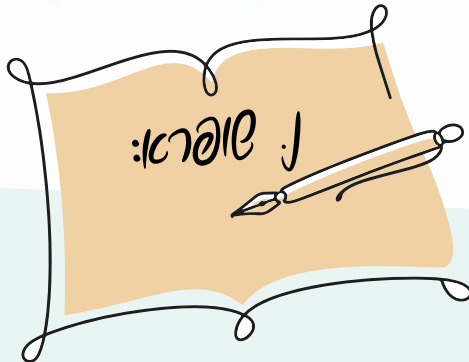
מזוית העין שמתי לב כמה היא מתחבטת ומשנה דעות, התחלתי לחייך לעצמי בשקט. באמת משנה כל כך לה' אם אשה, לא בריאה בנפשה, מסכנה כזו, שבכלל לא יודעת להשתמש עם המכשיר שבידה - כפי שראינו מההתנהלות שלה - תנפץ את מכשירה, או לא?

משעה לשעה הבנתי שכנראה שכן, מאוד. ר' שמעון לא נתן לה מנוחה. עוברת שעה ועוד שעה, אחרי שמונה שעות ארוכות כמו נצח - העניין נסגר. למול עשרות נשים - המכשיר נשבר ונופץ.

ואני נשארתי לי עם התובנה המתוקה הזו. שגם כשאני מרגישה לגמרי 'הפוכה על הראש', גם אם נראה לי שלא משנה לאף אחד אם אתחזק באיזשהו נושא - זה משנה מאוד!

יעידו ההתלבטיות שלי, והקשיים שנערמים על כל דבר טוב שאני רק רוצה לעשות.

מה שבטוח, לעולם אני לבד! והצדיק הוא זה שמפלס לי דרך ומעורר בי את הרצונות הטובים, ואת הכח ליישם אותם, בעזרת ה'.

מגיל שבע אני נוסעת למירון בל"ג בעומר בכל שנה, אפילו בשנה שהייתי אם לתינוקת בת פחות מחודש... מרגישה חיבור מיוחד למקום, לאוירה לקדושה.

אפילו בשנת הקורונה בה היה סגר נוראי - זכיתי להגיע. הייתי אז עדיין בחורה, לא היה נראה שיש בדל של סיכוי לצאת לדרך. הייתי מאוד מאוכזבת ועצובה, ניסיתי להכניס את אורת מירון הביתה, קישטתי את כל הבית בשלטים 'לכבוד התנא האלוקי'... ופתאום אבא שלי אמר - בואו ניסע לצפת, נתקרב...

כל הדרך התפללתי וביקשתי לזכות להגיע למירון, לא רציתי להפסיד.

היינו אצל האר"י הקדוש, שם התפללנו הרבה, והתפללנו גם לזכות להגיע לרבי שמעון...

בשעות הצהריים המאוחרות אבא שלי אמר - בואו ניקח מונית למירון, ננסה להגיע, נבקש מהנהג שיסע דרך ההרים.

ואכן, הלא יאומן קרה, ובניגוד לדרך הטבע הצלחנו להגיע למירון קרוב לשקיעה...

ההתרגשות שלי לא ניתנת לתיאור.

שנה אחר כך זכיתי להתארס...

נראה לי שהסיבה לחיבור החזק שלי למירון מתחיל בערש הולדתי. הורי היו זוג צעיר, קרוב לחמש שנים מחתונתם - ועדיין לא נפקדו.

הזמנים אז היו שונים, העניין של ח"י רוטל לא היה כל כך מפורסם כמו היום. ההורים שלי תרמו באותה שנה סכום רציני מאוד לח"י רוטל, ואמי אפילו התנדבה בהכנסת אורחים של 'שניצר'.

הורי הבטיחו שאם יולד להם בן יקראו לו שמעון, ולאחר פחות משנה - נולדה בת - אני! ברוך ה', הורי זכו להתברך בעוד בנים ובנות.

עד היום אני מרגישה חיבור חזק למקום, נוסעת הרבה. זכיתי לעבור לגור בצפת, ובכל הזדמנות קופצת לצדיק.

מרגישה שרבינו הקדוש נתן לנו את העניין החזק הזה של אמונת צדיקים, של אמונה בצדיק האמת, וזה המקור לכל הטוב בחיים שלנו!

אוויר נח וזך

על תהליך אמיתי, פנימי, מרגש, שהצדיקים מגלים לנו מה מתרחש, כשאנחנו באות שם, לציון, רוצות להתקרב, מתגעגעות לטוב שיאיר לנו בלב.

נשים יהודיות, מושב לצד מושב מבקשות לפתוח לב, להתחבר עכשיו לדברי הצדיקים, למילים של זהב על טוב פנימי נעלם שחוזר וגם שב.

"הצדיקים מתיגעים כל ימי חייהם לגלות האמונה הק' בעולם ולהודיע גם להרחוקים מאד אשר הטוב שיש בהם מקדושת ישראל כבר כבוש ונעלם אצלם מאד אעפ"י כן יזכרו גם הם את מעלת קדושתם משרוש נשמתם עד שיחזרו וישובו אל ה'." אך צריכין לזה אויר נח וזך בכדי שיהיו נשמעין היטב לכ"א את דברי הצדיקים...

וזה מעלת קדושת קברי הצדיקים כי שם האויר קדוש מאד בחי אויר הנח והזך ביותר, ועיי' זוכין לשמוע קול דברי הצדיק האמת שכל דבוריו הי' כל ימי חייו להמשיך האמונה הק' בעולם. ועיי' נתעורר הטוב שכבוש אצל כל אחד וחוזר למעלתו. (ספר ההשתטחות להרב מטשהרין, אות י"ב)

'מה את אומרת!' מתחזק געגוע, לטוב כבוש ונעלם שמתגלה ונוגע. פשוט זה קורה כשיהודי מתייגע וזוכה אל איזה קבר צדיק להגיע...

האוויר שם שנח וזך וקדוש כל כך מאפשר לטוב שלי לשוב, ללב להיפתח להיזכר במעלת קדושתו משרוש נשמתו, וכך לחזור אל השם בתשובה אמיתית...

האוטובוס נוסע, ממשיך מתגלגל, מישוה מנגן, ילד חלאק'ה מסתכל. עוד קצת נגיע. עם לב מאמין, אל הצדיק שמבטיח ואוהב והזמין...

במושב אחורי אי שם בסוף, הלבבות ממשיכים לרצות ולכסוף. נשים יהודיות עם סידור ועלון. אוויר נח וזך נכנס מחלון---

יהודיה וסידור עולים למירון, באוטובוס של אגד בספסל אחרון. ביציאה מהעיר עולה עוד אישה: "א.. אפשר לשבת לידך בקשה?"

יהודיה וסידור מחייכת עכשיו, יש מקום גם בלב, יש מקום במושב! שתי נשים יהודיות יושבות להן יחד, האוטובוס ממשיך בדרך בנחת...

'אי, ר' שימען ר' שימען!' מתפעמת אישה, 'איך היינו מסתדרים בגלות הקשה?', בלי כאלה צדיקים, בלי כזאת! קדושה! רק להגיע לשם - את חזרת פשוט חדשה!'

יהודיה עם סידור במילים מתבוננת, ושואלת בכנות: "למה את מתכוונת, כשתארת עכשיו בקול מתרגש ומואר; מה שקורה לך כשאת נמצאת שם בציון, בהר?"

את האמת? "עונה חברתה "אני יכולה, לנסות לספר קצת. אבל, במחילה - נראה לי יש לי בתיק פה ליד, ציטוט כלשהו כתוב על זה. הנה, מיד..."

כבשים ופרות נצפים בחלון, כשהיא מוציאה בששון איזה עלון. ומילים מופלאות, מרגשות, משמחות, מתארות במדויק מליקוטי הלכות.

"עוצם מעלת קדושת קברי הצדיקים שמועיל להאדם מאד לתיקון נפשו, להוציאו מגלותו הכבד, דהיינו גלות הנפש שהוא עיקר הגלות... ועל ידי זה זוכים לצאת מגלותם לחיים ולשלום וזוכים לקבל בכל פעם חיות חדש ונפש חדשה בכל פעם". (ליקו"ה החובל בחברו הכה ג' יג)

את מבינה, מתרגשת אישה ושואלת, כשאני באה לקברי צדיקים, מתפללת - אני יוצאת מגלות נפשי הכבדה, ככה כתוב ומקבלת חיות ונפש חדשה שוב ושוב.

'מה עוד קורה שם?' שואלת אישה, עם סידור וגעגוע לחיות חדשה. הדרך מתפתלת במסלול הררי, כשהן קוראות יחד את דברי הרב מטשהרין.

הסבל הזה היא כדי לתקן את מה שפגמתי, ונותנים לי כאן הזדמנות לתקן. הייתה לי ממש התעוררות גדולה.

עברתי חיזוק גדול, פתאום התעוררו בי רצונות שלא היו בי קודם, רצונות וכיסופים לקדושה. אמרתי לעצמי - בשביל זה באת לעולם? להפיץ אופנה? לעסוק כל הזמן בחיצוניות? אמנם ההכרח לא יגונה, ומוכרחים להתפרנס, אך ממה? אפשר לבחור את מה להדגיש!

עברתי מהפך - מאחת שמקבלת סיפוק והנאה מחיצוניות, מרושם, מהישגים והצלחה - לסיפוק רוחני. התעוררתי גם במעשים וגם ברצונות. התחזקתי בצניעות, וגם הגדלתי והגברתי בתוכי את הרצונות להיות טובה יותר, להפיץ עוד ועוד קדושה וטהרה. פתאום הרגשתי שסיפוק רוחני הוא משהו שלא חויתי עד היום ברמה הזו, זהו סיפוק אדיר שאין מה שיכול לשוות לו.

מה היה המיזם הרוחני הראשון שלך?

התחלתי לארגן בבניין שלנו מפגשי 'כאחד' של ארגון 'משמרת השלום'. זה נתן לי ממש שמחה וכן, ולאט לאט התחלתי להתעסק בעוד מיזמים ויוזמות של הפצת קדושה ומצוות בעם ישראל.

עניינים התחילו להתגלגל לפתחי, ואני גיליתי בתוכי יכולות שלא ידעתי שקיימות בי. המון יוזמות עברו דרכי - יוזמות שלא אני יזמתי, אולם סייעתי להם להתפתח ולהיות מי שהם - יצרתי שיתופי פעולה, הפניתי לאנשים המתאימים. השתמשתי בכל הידע של הליוי העסקי שצברתי, ועזרתי למיזמים פשוט לגדול ולהיות. נשים הגיעו אלי עם רעיונות, ועזרתי להם לצאת לאור.

פתחתי בבית שלי גמ"ח של ספרים על הבית היהודי. התחלתי להשתתף במפגשי נשים שארגנו אצלינו בקהילה, ועזרתי להם לפתוח קו, לחבר נשים, להגדיל את מעגלי החשיפה של השיעורים וההתחזקות. ארגנתי ערב נשים בבניין לישועה, הבאתי מרצה. עשיתי הרבה דברים שנתנו לי סיפוק אדיר שאיני יכולה לתאר.

מבחינה מקצועית המשכתי לעסוק בגריקה, ואפילו יצרתי שיתוף פעולה עם חברה - שביחד אנחנו נותנות מעטפת של ליווי עסקי ושיווקי לפריצת דרך לעסקים. אך כל זה - ברוך ה' מצליח טוב, אך השמחה וההיות שיש לי בחיים היא דווקא מכל שאר הפרוייקטים שלא מכניסים לי רווח...

בתקופה שחיפשתי עבודה, חברה ביקשה ממני לעצב לה 'לוח התבודדות', כמו מבצע... דחיתי אותה כי העניין לא היה דחוף, ופתאום חשבתי שאולי זו הזדמנות בשבילי להתפרסם, ו'קפצתי למים'. לקראת כנס נשים שנערך אצלינו בבית הכנסת, החלטתי להדפיס את זה

בכמות גדולה של עותקים ולמכור במחיר עלות. היה ללוחות ביקוש אדיר, וברוך ה' הצלחנו לכסות את ההוצאות. ואכן בעצמי 'יצאתי לאור', ובזכות זה הגיעו אלי לקוחות.

יש יוזמה מאוד יפה, שלא הייתה רעיון שלי, אך יצא לי ברוך ה' להיות חלק ממנה - והיא חוברת הלכות לראש השנה לאשה. חברה שלי שתפה אותי בחלום שלה להוציא לאור כזה דבר. היא אמרה לי, שכל כך הרבה נשים נשארות לבד בראש השנה, ומגיעות למצבים של מבוכה ותהייה והיה כל כך כדאי לתת להן מענה.

כנסתי ליוזמה בכל הכח. לוח הזמנים היה צפוף, פנינו למו"ץ הרה"ח ר' שמעון אנשין שישב וכתב לנו את ההלכות, ואז נשאר כל העניין של - עיצוב, עימוד, שיווק והפצה...

נשארת ערה לילות, עבדתי קשה להגיע לתוצר מושלם, ואכן ברוך ה' הציבור מאוד נהנה. אך גם כאן היו לנו הרבה מניעות... ניסינו מאוד לשלוח חוברות

החלטתי לנצל את התקופה להתמקצע בעוד נושאים, ואכן השקעתי בלימוד של ליווי ושיווק, ולאט לאט נכנסתי ל'ראש' של עצמאית.

המשכתי ללמוד ולעבוד במקביל, אך ראיתי שמשוה מזור קורה - מצד אחד אני יודעת המון על עסקים והתנהלות נכונה, וגם מבחינה גרפית אני ב"ה טובה - אך משום מה לא היה לנו כסף. היו לי חלומות לשדרוג המעמד הכלכלי - אולם היינו במקום נמוך מאוד מאוד... לא הבנתי למה זה קרה.

חברה אחת אמרה לי: תתחילי ללמוד אמונה, בטחון, ואכן בזכותה התחלתי לפתוח ספרים עד שהגעתי באמת לספרי רבינו וקיבלתי המון חיזוק. עד כה הייתי ברסלבית ב'כותרת'. ברור שמחתי בכך שבעלי נוסע לאומן בראש השנה, וידעתי שיש דבר כזה התבודדות, אך לא הרבה מעבר. ברגע שהתחלתי ללמוד - התחברתי, וגיליתי עולם! התחלתי להתבודד, וזו הייתה ממש נקודת מפנה בחיים שלי. קיבלתי טעם לחיים, גיליתי שיש מושג של חשבון נפש מעבר לתקופת 'אלול', התחלתי להפנים שצריך לתת מקום בחיים לקשר עם הקב"ה, ואכן זכיתי לקבל טעם ואור.

במקביל הגיעה אלי לקוחה 'שמנה', ממש משתלמת... התחלתי לעשות בשבילה פרסומים, הייתה זו רשת של בגדי ילדים, ועצם העבודה שם עשתה לי 'שם'. נהייתי גרפיקאית נחשבת, וממש נהנית מהעבודה.

אז מה איפה היה המשבר? מה הייתה הבעיה?

אך, אחרי תקופה, התחלתי להרגיש לא כל כך טוב עם העבודה. נכנסו לי ספיקות, אולי אני לא מפרסמת דברים ראויים? אולי זה מדי הדגשה על החיצוניות? אולי זה קצת מדי מחצין וזה ההיפך מצניעות?

שאלתי שאלות רב כמה פעמים. כל פעם ענו לי נקודתית על מה ששאלתי אם זה מותר, אך אף פעם לא קיבלתי תשובה חד משמעית. הכיוון היה יותר - זה מותר, אך ייתכן שלא ראוי... בצורה הזו והזו אפשר לפרסם, אך זה עלול לקרר ביראת שמיים... מותר, אך לא כדאי... וכן הלאה.

היו כמה דברים שסירבתי לעצב או לפרסם, הבוסית לא אהבה את זה, אך המשכנו הלאה.

אהבתי מאוד את העבודה. מבחוף זו היתה עבודה מושלמת - רק נשים, ללא בעיה של טכנולוגיה, אך מבפנים היו לי המון ספיקות על מה שאני מפרסמת ועל כך שאני עוסקת כל כך הרבה בחיצוניות.

התחלתי להתפלל על זה... פשוט הייתי כל היום מבקשת, ה' בבקשה, תראה לי את הדרך. אם זה טוב - תעזור לי לגמור עם זה, ואם לא - אז לא! ה', תעזור לי להיות טובה יותר, ראוייה יותר...

מדהים! נו, וראית את הדרך? הצלחת להתברר?

וה' אכן אסף את הרצונות שלי...

ברוך ה' נולד לי תינוק, והייתי תקופה בבית. חברות הזהירו אותי שלפעמים בתחום הזה של גריקה, הלקוח מוצא גרפיקאית טובה יותר ולא מחזיר את הקודמת... אך אני הרגשתי שהם מרוצים ממני ולא חשבתי בכלל על אפשרות כזו.

למרבה תדהמת, לאחר כמה שבועות, כשביקשתי לחזור לעבודה הודיעו לי שהמשרה נתפסה... ההלם היה גדול, אך פתאום הבנתי - שקיבלתי מענה לתפילותי! הקב"ה הראה לי שהעבודה הזו לא טובה לי...

הבוסית אמרה שתשמח להמליץ עלי לכל לקוח אחר, וכך הבנתי שנכון שאני יכולה לתלות את העזיבה בדרך הטבע, אך בעצם זו תשובה שמימית לרצון שלי להתחזק.

הייתי צריכה לעבור איזושהו הליך רפואי והרגשתי שהסיבה שעברתי את

התחלתי להתפלל על זה... פשוט הייתי כל היום מבקשת, ה' בבקשה, תראה לי את הדרך. אם זה טוב - תעזור לי לגמור עם זה, ואם לא - אז לא! ה', תעזור לי להיות טובה יותר, ראוייה יותר...

לא ידענו איך נמשיך, אבל שוב היה ברור שנמשיך!

ראינו שהנשים כל כך רוצות להתנדב, והיולדות כל כך שמחות מהעניין... נשים היו משקיעות ומתמסרות מעבר למה שצריך - פינקו במארוזים יפים, חד פעמי יפה, אחת הוסיפה שוקולד, שנייה הוסיפה עוגה, שלישיה אפילו נתנה מתנה קטנה לתינוק... והעיקר - שעליו קיבלנו הכי הרבה משוב - אלו המילים החמות והאיחולים שצורפו למשלוחים היפים.

ושוב קיבלנו סייעתא דישמיא מיוחדת לשכלל את הרעיון...

הרעיון הזה עוד לא יצא לפועל, ובעזרת ה' אנחנו מתכננות לו השקה מיוחדת, אך בימים אלו הוא נמצא בשלב התכנונים...

הרעיון הוא בעצם להפוך את הימים למספרים. לתת לכל אשה מספר, כך שאנחנו לא מוגבלות במספר המתנדבות, ולפתוח קו מיוחד לארגון, בו נודיע על לידות בעזרת ה', ומי ה'מספרים' שצריכים להכין, ובאיזה תאריך כל מספר... כך ניצור רשרת ארוכה של מספרים, ונוכל לתפעל כמה יולדות במקביל, בלי צורך ב'גיבוי' או בנשים ממלאות מקום. אנחנו רוצות כמוכן להכין טבלה מסודרת, וקו עם הודעות ברורות שלא יתפספו בתוך קו של מערכת אחרת.

אנחנו עובדות הרבה ומתפללות על זה, שבעזרת ה' נזכה להמשיך בזה, מודות לה' על הזכות ליטול חלק בפרייקט החשוב הזה, ולהמשיך לעסוק בחסד ובנתינה.

ולסיום?

הייתי רוצה להוסיף ולחזק את הנשים, לראות את היופי בכך שנשים כל כך שמחות לתת ולעזור, ולעורר על העניין הזה של לראות את השני. אנחנו כאן בעמנואל משפחה אחת גדולה, ומתוך המעגלים האלו של הנתינה נוצרים עוד ועוד חיבורים, היכרות, אחדות ושמחה! אם יש לכן רצון לעשות משהו טוב - תתפללו על זה ותזכו לסייעתא דישמיא מרובה!

פעם בחודש הן נפגשות. קבוצות-קבוצות של נערות ברחבי הארץ. כל קבוצה מייצגת גוון ייחודי, שכבת גיל אחרת וסמינר שונה. אבל בלב שלהן פועם רצון משותף - להכיר עמוק יותר את העצות של הרבי. לשוב אליהן. להשתמש בהן ממש. בחיי היומיום...

פעם בחודש הן נפגשות. מתאגדות לקבוצות קטנות, בחלוקה לפי סמינר או משפחה. יחד הן יושבות לשיחת חברות מונחית ולבבית. החומר, שנכתב בצורה מושכת ובהירה, מחבר את העצה העמוקה מהספרים הקדושים לסיטואציות המוכרות מזירת בית-סמינר וחיים.

פעם בחודש הן נפגשות. פעם בחודש העצה פוגשת אותן. יחד - הן יוצאות לחיים טובים באמת!

איתנו הגב' א. פפר היקרה. מי, שזכתה ליזום ולהקים את המערך היקר של 'העצה הזמנית'.

נשמח לשמוע, מהו אותו רצון החזק שבווער בך עד שזכית להצית את שלהבת הפרייקט?

נחזור לתמוז תשפ"ה. הייתי אז בחופשת לידה, בתקופה של זמן חופשי לחשיבה עמוקה על המשך החיים... יחד עם התינוק החמוד שנולד, נולד בי גם חלום עמוק... לחבר את הבנות לעצות של וכך טיפולתי בשניהם, חולמת ומתפללת. הרצון שלי שבי"ה הפך בינתיים למציאות - נחלק לשני חלקים:

1. הבנות, שכמו שיש לי עבודה לפרנסתי גשמית - כך עלי לעבוד גם לפרנסתי הרוחנית. והרי הרבי'ה אומר ש"עיקר עיסוקם הוא להשקות אילנות", אם כן, חלמתי לפתוח עסק כזה שיהווה פריצת דרך בברסלב. שיחבר ויקרב הרבה נפשות לרביה"ק. בפרט את אנשי הצדיק שעדיין לא יודעים ממנו מספיק...
2. חשבתי, למה בעצם אין לנשים ובנות איזושהי הכרות יותר מעמיקה עם

העצות של הרבי. הרי ברור לכולם שחיים בלי הרבי ועצותיו הקדושות זה לא ממש נקרא חיים. ולמה נגרע בית יעקב- אלו הנשים... כדי שנתחיל גם אנחנו לחיות - צריך לפגוש את העצות בצורה עמוקה יותר. להכיר אותן ולהבין איך להשתמש בהן. ואז התחילו המניעות...

המניעות... איך התמודדת - ועדיין מתמודדת, מן הסתם - איתן?

היה לי חלום חזק, והאמנתי שאין שום רצון טוב שנאבד.

בהתחלה היה לי ריבוי אור מרוב הכיסופים הרבים. הרצון העז שפעם בי, היה לתת לרבי מתנה יקרה על שזכיתי להתקרב אליו. אבל אז התעוררו כאלה מניעות שלא יצא מכך כלום. כל דלת שניסיתי לפתוח- פשוט נסגרה. דפקתי שוב. חיפשתי חלון להכנס דרכו, אבל פשוט לא הצלחתי שום דבר. ככה עבר חודש ועוד אחד. ואני, ממשיכה לכסוף ולהתפלל המון שאזכה להוציא לפועל רעיון כלשהו בשביל הרבי הקדוש ו-אין. כלום לא אז... השתדלתי שלא להתייאש. חיזקתי את עצמי להתחיל לחשוב איך בכל זאת אפשר להוריד את הדמיונות והחלומות לפסים מעשיים. לאט לאט, בלי דחיקת השעה ומה שיצא - יצא. אני הרי בסה"כ רק שליחה. הרבי הוא זה שבעצם מחליט מה

יהיה עם כל בדלי המחשבות והמעשים. לכן פשוט הרפיתי...

לאחר תקופה הייתי באומן ואמרתי הרעיונות... החלומות... הכיסופים... הכל- הגיע אלי כדי שאני אוכל כאן בעולם הזה לעשות בשביל רביה"ק, אנא, שלא ארצה סתם דברים ללא תכלית. וכמו בכל סיפורי המופתים שמתחוללים בציון הקדוש - אני חוזרת לארץ ומתקשרת אלי חברה יקרה. עם לב בוער ואנרגיות חמות היא נרתמה לעניין. ומאז - הכל הסטוריה...

בסייעתא דשמיא, באלול האחרון יצאנו לדרך. תוך תקופה קצרה, קם מערך עצום של קרוב ל-350 בנות שמתחזקות כל חודש בעצה אחרת של הרבי. תוך כדי שיחת חברות מונחית עפ"י חומר שנכתב על ידינו, בס"ד.

בגלל שמדובר בפרייקט חודשי קבוע - צצות בכל פעם מניעות קשות ובלבולים לאין שיעור שמכניסות אותי לקטנות המוחין ומחלישות. אבל אני משתדלת להתחזק עם משפט שאמרה לי מישהי יקרה: "גם כשעובדים בעסק של הרבי - פועלים בדרך שלו...". זה מחזק אותי לא ללכת בריבוי אור שגורם להריסה. לא לדחוק את השעה. להאמין ולהתחזק בכל דבר קטן כגודל ולשמוח בכל נקודה טובה שיש בכל הפרויקט הזה.

תמיד הרצון הוא יותר חזק ממה שזוכים להוציא לפועל ולפעמים זה מחליש כי 'מה כבר יצא מכל מה שרציתי'... אבל כשמסתכלים אחורה בטווח הרחוק אפשר לראות כמה 'אין שום רצון שנאבד!' ובאמת, לא תמיד צריך לראות עכשיו ומיד את התוצאות כמו שנראה לנו. כשפועלים למען הרבי צריך לזכור שהוא בעל העסק ולתת לו, כביכול, את האחריות והניהול מבלי שנרגיש תסכול מכך שאיננו מצליחות להוציא לפועל את כל הרצונות.

מפעמים! איך למעשה את מתחזקת ברגעים מייאשים? ואיך למרות הכל את ממשיכה לרצות ולפעול למען המטרה הקדושה?

הדרך שלי להתמודד המניעות הרבות ולהתחזק היא רק תפילה.

כי לעמוד בראש פרויקט שכזה עם דד ליין של זמן ואנשים שמחכים - זה מחייב מאוד. לפעמים, המניעות יכולות כל כך להלחיץ ולבלבל עד שמרגישים שרק תפילה תעזור כאן. ואז משליכים לה' את הכל וסומכים על רבי שהולך לפנינו. ופתאום, כל העניינים מסתדרים בצורה טובה ומהירה יותר ממה שבכלל יכולנו לדמיין. באמת, החומרים הכי טובים שחברו את הלב של הבנות - היו תוצאה של חודש של תפילות...

איזו זכות יקרה! נדלג עכשיו אל מודיעין טיילת, נכמה שאלות עם ח. הנציגה בשטח.

מה התפקיד שלך, ח.?

נבחרתי להיות הנציגה של מודיעין עילית. בתחילה, היה עלי

ורצית בן

י. וייל

רצונות, עדיין השם רוצה בי. וזה המהות של החג, להתחבר מחדש לאמונה שהשם בחר ורוצה אותי, ולשמוח עם זה ועם המתנה שהשם נתן לנו, את התורה הקדושה.

כן, כן, בדיוק לזה התכוונתי. וזה מרגש כל כך... ובדיוק בעלי אמר לי בדרך למירון משהו מדהים, שרבנו אומר בשיחות הר"ן, רגע, אני חייבת להקריא לך את זה. בואי נחפש פה בציון את הספר ונקרא ביחד.

דבורי, הנה, הנה. איזה תראי, בהשגחה פרטית נעמדנו ליד המדף של ספרי ברסלב. ונס שנשאר פה 'שיחות הר"ן' על המדף. איפה לפתוח? - אם אני לא טועה, זה בשיחה קכ"ג. רוצה להקריא?

כן, הנה, אני אתחיל פה מהעניין של שבועות. מה כתוב פה? על שעת מתן תורה נאמר: **"לבבתי באחת מעינייך". ואיאת במדרש, מהו באחת מעינייך? אלא שבעין השנית כבר היו מסתכלים על העגל. נמצא שבשעת מתן תורה כבר היה דעתם לפרוש, חס ושלום. ואף על פי כן, היה יקר בעיני השם יתברך מאוד ההתקרבות בעצמו, כמו שכתוב "לבבתי באחת מעינייך", כי זה בעצמו יקר מאוד בעיני השם יתברך. (שיחות הר"ן קכ"ג).**

את מבינה מה קראנו פה, נחמי? רבנו מביא דבר מיוחד מהמדרש, שכתוב שבשעת מתן תורה, השם אהב וחייב אותנו, "לבבתייך", אפילו שזה היה רק באחת מעינייך, ובעין השנייה כבר פזלו לכיוון העגל... ולמרות כל זאת, השם אוהב אותנו. השם אהב אותנו. ואוהב אותנו, וההתקרבות בעצמה, אפילו רק בזמן מסוים, יקרה בעיניי מאוד, אפילו שנעשה אחר כך מה שנעשה, חס ושלום.

אז בואי נתרגם את זה אלינו: זה בעצם לדעת ולזכור שהשם אוהב אותנו ורוצה בנו, ורואה את הטוב שבנו. ובפרט בחג הזה, חג מתן תורה, עם כל מה שעובר עלינו, עם הילדים והאירוח והסעודות והסעודה החלבית, והתפילות שהתפללנו או לא, וזה שאני עושה את התפקיד שלי כאישה ואם בישראל, גם אם אני מצליחה קצת ואחר כך נופלת, השם רואה את כל זה, את הרצון שלנו ואת ההתקרבות הקטנה שלנו, וזה יקר בעיניי מאוד.

כן, בהחלט. ומה שנשאר לנו זה רק להתחזק בשמחה בחג הזה ובכל יום. ש'אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו'. איך שהשם רוצה בנו, איך שאנחנו. וכל התקרבות, אפילו שהיא רק זמנית ורק עכשיו, זה יקר מאוד מאוד בעיני השם. אפשר לשיר שירים שמעוררים את הרגשות של האהבה והרצון של השם אלינו ושלנו אל השם, ולרקוד לבד או עם הילדים, להכניס את זה ללב את השמחה הזאת.

אשרינו שזכינו לצדיקי אמת כאלו! הארת לי את כל היום טוב! עכשיו אני כבר שמחה ורגועה, וכל מה שאני אזכה לו בחג הזה, אני אזכור שעכשיו השם רואה אותי ומסתכל עליי ורוצה בי ושמוח בי. כן, גם עם החלבי והבלינצ'ס לכבוד החג, זה גם יקר בעיניי. ובעזרת השם שנמשיך עם האור הזה לכל השנה.

נחמי, וואו, תודה להשם שפגשתי אותך, התחזקתי ממש.

- גוט יום טוב נחמי! איזו הפתעה לפגוש אותך כאן.

- גוט יום טוב דבורי! יואו, אז גם אתם פה במירון בשבועות?

- כן, את רואה? מאז שטעמנו את הטעם המתוק לפני כמה שנים, בעלי לא מוותר... והאמת שגם אני לא. את האור המיוחד של קבלת התורה אצל הצדיק, פה אצל רשב"י, אין בשום מקום אחר. אז אנחנו נוסעים כל שנה בעזרת השם ובלי נדר.

- את צודקת, נחמי, גם בעלי מספר לי על הלימוד המיוחד בלי שבועות בציון הקדוש, תפילת שחרית בנץ, ובכלל. שיחות חברים, השמחה, השירים, התפילות לאורך היום הכל כך... מיוחד... כשאני שומעת את זה, שווה לי לעשות הכל כדי להגיע לכאן כל שנה שוב ושוב. לארוז מזוודות, להכין סעודות, לנסוע כמה שעות, לשלם כמה מאות שקלים, העיקר לקבל את האור הזה של שבועות ואת החיבור לצדיקי אמת ולתורה.

- כמוני כמוך, דבורי, את יודעת. אבל לפעמים אני מגיעה לכאן עם רצונות עד השמיים... רוצה להתקרב להשם, רוצה להתפלל שחרית ואת כל התפילות, רוצה להתבודד בציון, רוצה ללמוד על שבועות, רוצה לסיים תהילים, וכולי וכולי. ועם כל הטיפול בילדים במשך כל היום, ובפרט בבוקר כשהגברים ישנים, אך לא תמיד הרצונות שלי יוצאים לפועל...

- אשריך שאת רוצה בכלל, נחמי! יש כאלו שבכלל לא רוצים... בדיוק קראתי בשבת האחרונה בגליון של 'אבקשה לבית' על החשיבות של הרצונות הטובים שלנו וכמה זה יקר בפני עצמו, גם אם לא זוכים לזה עדיין.

- נכון. זה מאוד חשוב, אבל תראי את הגברים: הם לומדים, מתפללים, מתחברים לתורה ולתפילות של החג, ואני? סתם אוכלת בלינצ'ס. מה המשמעות שלי בחג הזה? איפה אני מתחברת? נכון, יש לי רצונות גבוהים, אבל בשטח בפועל הם לא תמיד מתגשמים בדיוק כמו שאני רוצה. איך אני יכולה להתחזק? מה שבועות בא להגיד לי?

- נחמי, איזה נס שיש לי חברה כמוך, איזה כיף שיש לי חברה אמיתית וכנה ושאפשר לדבר איתה ולהתחזק יחד. תודה להשם שנפגשנו פה בהשגחה פרטית במירון... את מדברת את הרגשות והמחשבות שלי... ובאמת, אחרי שקראתי על המעלה של הרצונות הטובים, חשבתי על זה הרבה, ופתאום השם האיר לי להבין שיש פה מהלך דו-צדדי. זה לא רק שאנחנו רוצים ורוצים ורוצים את השם ואת הקדושה, אלא גם השם רוצה אותנו. חג השבועות זה יום שמגלה לנו את זה. היום טוב הזה בא להזכיר לנו שאהבת אותנו ורצית בנו. שהשם רצה אותנו ולכן הוציא אותנו ממצרים כדי לתת לנו את המתנה היקרה בעולם, את התורה הקדושה. והוא רוצה בנו. זה יום של חיבור ושמחה, שברוך השם, גם אם אנחנו לא עושים כלום ולא מגשימים את כל רשימת הרצונות שלנו, זה יום של שמחה שהשם רוצה בנו, אותנו איך שאנחנו.

- וואו, דבורי, את בעצם מחדדת פה שאני אשים לב שלא רק אני רוצה את השם, אלא גם השם רוצה בי, בחר בי וממשיך לרצות אותי. גם אם פעם הייתי יותר מחוברת או מספיקה או מגשימה רשימות של

א בשרה פאר בנות ברסלב

13 דיינן רבין 13 דיינן רבין

- ש"ת פון ר' שמואל אליהו ברוין אויף דיינע שאלות
- שאלות פון משה'ס און ר' דבורים פון נשות שו"ת
- סיפורי התקבות • שאלות חברות און נאך

0775717213

טייערע חבר'טע! די קו האלט אין אנפאנג וועג האט הארות/הערות? אונז ווארטן דיר צו הערן אין שלוחה 9

גם צריך לדעת ולזכור, כי בלמוד התורה צריך גם פן להשתמש במידת ההסתפקות. הינו, כאשר חושק ללמוד הרבה ומתגברות עליו מניעות, עד שאינו יכול לעסק בתורה כרצונו, צריך הוא להסתפק במעט, כפיה שמספיק ללמוד...

ואותה תורה מועטת, צריכה להיות חשובה בעיניו מאד, וצריך הוא להתחזק מאד, לא לבטל את המעט הזה, חלילה. וכשתורה מועטת זו תהא חשובה בעיניו, בודאי יכסף מאד להתחזק בלמוד התורה ביתר שאת, ככל יכלתו. (העצות המבוארות, תלמוד תורה, מ')

את מבינה? שאלתי את עצמי המאוכזבת מעצמי. הרב'ה מדבר פה גם עלייך. הרי את רוצה לאהוב את התורה, לתת לה את חלקך הנשי - שהוא, כידוע, האהבה, הרצון, הלב הבווער. אבל מתגברות עלייך מניעות ואינך יכולה כרגע לרצות בה כרצונך. אבל! רביה"ק מרמז לך פה להחשיב את מעט הרצון שיש לך בלימוד התורה של בעלך. אל תבטלי את הרצון הזה! גם אם המנגינה שלו כרגע נמוכה ושברירית. גם אם שונה היא מאד מהרף שהצבת לעצמך כשדמיינת שאת על פסגה...

מחזיקה הייתי במעט הרצון של עצמי. מייקרת אותו. שמחה בו. מבינה שאולי לך נתכונה מחברת יהדות באומרה "חפש תחפש את הטוב הקיים ותשמח בו". כיוונתי בכל ליבי על עצמי. על טוב-הרצון שקיים בי. וכיוון שהתפנה מדבר בתוכי ליבי הנכנע - היה מקום בו לקבל את התורה. לא אסיים בהפי אנד מהסוג של 'ואז בעלי כמובן חזר לכולל, ואני - למטבח ולשלוות הנפש'.

לא. זהו סוף שמתאים למחברות ללא אזני חמור ולמנגינות ללא זינפיים. כלומר, אני מאמינה בוודאי, רוצה ומתפללת שזה עוד יקרה, רק כשאהיה ראויה.

אבל כן אסיים במילים הכנות, הפשוטות. חצובות הן באמת מתוך לב מתגעגע: 'ואז נמצאנו שנינו רוצים את התורה. חפצים בה עצמה ומבקשים לקבל אותה באמת'.

וזה שמח לי לגמרי.

מושג מה אני מרגישה... מה אני רוצה..."

אבל את הלב הזה אני רוצה... אותו אני מבקש...

"אני אגיד לך..." אמרתי למחרת שוב בהתבודדות של מרפסת. סיפרתי על לידה קטנה שהייתי יושבת בסלון הגדול. אבא שליט"א יושב ולומד. לילה שחור ומבהיל. ואני רוצה לספר לו כמה החלום היה מפחיד. אבל מלכה הגנת אמרה ש"כשאבא לומד אסור להפריע!" אז חזרתי לשמיכה. רועדת מקור ומפחד. אבל חייבת להתגבר. "ששש... אבא שלי לומד תורה, הבית מתמלא אורה."

"ומאז, טאטע זיסער, נהיה לי 'לא רוצה' גדול בלב. לא רוצה! לא רוצה! לא רוצה! אבל הוא כל כך לא פוטוגני, שקברתי אותו שנים מתחת ליבוודאי שאני חפצה בבית של תורה ו'כמה גדולה היא מעלת הרצון של אישה יהודיה, שהיא מניעה את החשק בגלגלי הבית!..."

"אבל, את בעצמך, בלי שיעורי יהדות - באמת אוהבת את התורה?" שאל בעלי לעת ערב אחד. כשעלה הנושא לדיבור, למרות שידוע-ידעתי את מקומי. "ממש אוהבת? או שזה רק ציטוטי-מדריכה-נלהבת שכמוך?"

אז ברור שרצייתי. ככה אמור. ככה אמרתי בעצמי לחניכות. אבל זו לא הייתי אני. הייתה זו ברכי אחרת, מנותקת, גבוהה ומצטטת. וכעת גלגלי הבית לא ממש נעים בזכותה. (חוץ ממכונת הכביסה כמובן.)

"זאת בטוח לא אשמת התורה הקדושה והמתוקה שלך. זו רק אני, שלא הבנת... שלא ידעת... שלא שיתפתי... ועכשיו, אם מותר ואם זה אפשרי - אולי... אולי תגלה לי איך מתחילים לרצות באמת?"

התבודדות המרפסת הזו הייתה מדוייקת מאד. היא הוציאה ממני נקודה של אמת. סופסוף פגשתי אותי במדרגה האמיתית שלי, למרגלות הר סיני. לא על ראש ההר, כפי שדמיינתי. נמוכה הייתי ומבקשת את התורה. לא כי אני ראויה ו'ברור שכן יהיה אצלי'. אלא, כי "זאת התורה הקדושה שלך. ואתה רוצה שאהוב אותה... אבל יש לי רק מעט רצון שבעלי ישב וילמד. תן בי רצון. רחם עלי."

והוא, יתברך, ריחם. אלא מה.

פרק ד' - הפי אנד לגמרי

"תגידי, זה נכון בברסלב פחות מדברים על אהבת תורה?" מתקשרת אלי אחרי תקופה חניכה לשעבר.

ריבוננו של עולם. מה היא רוצה ממני עכשיו...

הם היו זוג ליטאי. ובעלה התקרב לאחרונה לברסלב. אין לה בעיה עם זה. הוא דווקא נהיה יהודי יותר מחובר. רק ההורים מסביב שואלים. ודווקא בנושא הזה - היא פוחדת. היא נזכרה בי, המדריכה הנלהבת. זכרה שלברסלב השתייכתי. אז אולי אני יודעת?

"אני ממש לא הדוברת של ברסלב," עניתי בזהירות. מתפללת להשם לדיבור נכון, בשבילה, בשבילי. "אבל בואי נראה מה ר' נחמן מברסלב בעצמו אומר על לימוד תורה..."

ניגשתי לארון ספרים. זה, שבעלי כל כך אוהב. זה, שאני רק עכשיו מתחילה במסע לאהבה אליו... מוציאה עצות המבוארות. זכרתי שיש שם ערך של 'תלמוד תורה'.

קראנו משם כמה דיבורים יקרים. היא באה על סיפוקה וניתקה. אני לא. כיוון שמצאתי אוצר בלום זה, אחזתי ולא ארפנו. ידוע-ידעתי שנסלחה היא משמייים עבורי. לכן חפש-חיפשתי ללגום עוד דיבור ועוד דעת מהנחל הנובע. כמה צמאה הייתה נשמתי. הפעם הציטוטים היו 'ללא ציטוטים'. כיון שירדתי מן העץ וההר הגבוה - מצאתי את ליבי למרגלות ההר. שם, יכלו המילים לפגוש בי, לעורר בי רצון אמיתי...

אור הנעלם | חידה - ש. פרידמן

לא מעשה, וגם לא דיבור
אבל בלעדיהם-

כל עבודה היא כגוף ללא נשמה
לא מים- אך נובעים ממעמקים
אש בוערת- שאינה מכלה דבר,
מלבד את המחיצות.

נולדים מתוך החסר,
ניצתים בעומק המרחק,
מי אנו?

תשובה לחודש קודם:

את כל הדברים האלו הרביה כתב בערך "אמונה" בספר
המידות:

א. צריך להאמין בד' יתברך בדרך אמונה לא בדרך
מופת

ב. על ידי ענווה תזכה לאמונה

ג. בראותך שינוי מעשה אל תאמר מקרה הוא

ד. מי שנאבד לו איזהו דבר, בידוע שנפל מאמונתו

ה. אמונה בא על ידי שתיקה

ו. אמונה חשוב כצדקה.

השורות האלו לא נפרדות, אלא כולן לאמונה מכוונות.

הזוכה לחודש ניסן:

פ. שפירא, ירושלים

הודעה נשלחה לזוכה

בין הפותרות נכונה, יוגרל כרטיס שי.
פתרונות ניתן להשאיר בקו המערכת: -079
5682867 בשלוחה מספר 1 או לשלוח פקס ל:
077-3180237 עד ט' בסיון תשפ"ו
רק פתרונות שיוקלטו/ישלחו עם שם וטלפון
יוכלו להכנס להגרלה.

סיפור חדש בהמשכים

זה לא יכול להיות! אמא! אמא חיה!! היא בירושלים!

אני רוצה לרקוד. למחוא כף, לשיר.

בבת אחת אני קמה, זורקת את השמיכה על המיטה. סימא עוקבת אחרי, לא מאמינה.

מסדרת את השמיכה שלי בשתיקה.

שתתפלא, מה אכפת לי. א-מ-א חיה!! אמא לא נפטרה. היא מחכה לי, היא מתפללת עלי.

"סימא, בואי נצא למשרד ההגירה. נבקש מהם אישור מעבר". אני כבר מתארגנת.

"את יודעת אם זה חוקי פה?" היא שואלת, והיא דווקא צודקת.

"אולי תבררי קודם אצל ענגלמאן, אם יש כאן אפשרות כזאת. שלא נסתבך כאן עם הרשויות".

שוב, היא מדברת בהגיון.

"טוב, את באה איתי?" אש בוערת לי מתחת לרגליים. אמא. אמא!

ענגלמאן אומרים שאי אפשר לצאת כל כך בקלות. צריך לעבור דרך ארץ אחרת, ברכבות, בעגלה וגם ברגל. ובכלל ארץ ישראל נמצאת עכשיו תחת שלטון טורקי. הם עלולים לירות בכל מי שנכנס ללא אשרה.

טוב, אז האש תצטרך להקטין להבה. יש לנו דרך ארוכה עד אמא.

אני כל כך רוצה לעוף בשתי כנפיים עד אליה. למרק החם, לקניידלאך המתוקים מלוחים.

אבל איך נגיע לשם? הדרכים חסומות, ארץ ישראל סגורה ומסוגרת.

אוי, אמא, אני מתגעגעת... מי נמצא איתך, שם?!

טוב שיש כסא בחדר הזה. והוא מקבל אותי בשתיקה. רועמת, יש לומר.

אז להתייאש? די? איזו דרך ארוכה. בלתי נגמרת. אולי נישאר כאן, נחפש כאן שידוך?!

שוב הדלת חורקת. כמה פעמים אמרתי לה, לסימא, שאפשר לפתוח בלי שתחרוק.

"שאאאלום!" שוב השלום העלזי שלה?

"הענטשי? הענטשי! לאן נעלמו הכנפיים שלך, מי הוריד לך אותם?"

היא רוצה שאחייך. שתרצה.

"הענטשי, אמא חיה!!" היא נושפת. "אמא שלך חיה, היא בירושלים! מחכה לך!!"

"כן, אבל אנחנו לא יכולות להגיע לשם". אני מסכימה לחרוק לה תשובה.

"לא יכולות? למה? יש דרך! ארץ ישראל לא נמצאת בשמים. אפשר להגיע, בעזרת ה'!"

"פפפפ. את לא מבינה. הכל סגור, אין אשרות, זה לוקח שנים!! זאת דרך ארוכה!"

"נכון, הענטשי. אבל נדמה לי שבת דודה אחת לימדה אותי אי פעם משפט, והיא אמרה אותו בלהט..."

"נו?" בחרה לה זמן למתוח אותי.

"אין, שום, ייאוש, בעולם, כלל!!"

אני מסתכלת עליה. ואין לי תשובה. כי אין יותר צודק ממה שהיא אומרת.

וזה מוזר. כי זאת לא הענטשי שנפלה עלי בבור הגניזה, וזאת לא הענטשי שפטטה איתי על גדות הדנייסטר בימי שלישי.

אז בכל זאת השתנה בה משהו.

ורבע חיוך אחד מוכרח לעלות לי על קצה השפתיים.

ניגון מיוחד משלי
| ר. לב

נקודות הפסוק

ציפופת סמיכה.

ערפל. עננים

כמו צמר גפן משיטים במח,

רק לברח

לשמיקה.

שגרה. מנסה להיות נבונה,

משמרת זמנים,

אוגרת זיהורי כח,

פסיעות קטנות ותקנה.

לא למעד חלילה, בצניחה.

מחפשת. תחנות של עידוד ותמיכה.

לדיק את הדברים הנכונים,

לעלות, לצמח.

לאסוף אבני דרך

שיאירו ימים ושמחה.

מונה צעדי, בהליכה

רצוא ושוב.

סופרת מטמונים,

נזרת לא לשכח.

לבי בערה, כוספת גבוהה

לקרב אליך!

חדשים קיבל אבא שלי ממנו? והוא לא לוקח שום כבוד לעצמו...
"אז למה דיברו כל כך על הברסלב'ערס? שמעתי שהם מתנהגים כמו משוגעים למהדרין..."

הנהר לא מוצא חן בעיני היום. עושה את עצמו כאילו... כאילו כלום!
אני משתיקה את הקולות שבתוכי. הוא זורם כמו בכל יום! כן. אני כבר יודעת. הוא חורש רעות! ואל תתווכחו עם תחושות הלב שלי.

איזה ריח טוב יש לצמחים כאן. סימא אמרה משהו? "כן, גם את. תגידי, מי מושל עכשיו, את יודעת? כי המושלים, מתחלפים יותר מהר מאשר זאנוויל מחליף את... הפוזמקאות שלו!" שוב הנהר קופץ מולי, מסנוור אותי. יוהו! מה אתה מסתיר שם??

"אני לא מעודכנת בחדשות, הענטשי... האם את אכן שואלת אותי?"
היא מתפלאת. כמובן. ואיך תדע על תחושות הלב הנסתרות שלי?
"עוד מעט הוא יבלע אותנו". אני פולטת. זוג עיני ים נפערות עלי בתגובה, לא מביישות את גודל מצות השמורה שאכלנו לפני חודש.
"מממה?!"

"לא, אף אחד". אין לי כח להסביר. היא ממילא לא תבין.
חח. היא תמיד היתה שקופה, סימא. הבעות פניה מתחלפות, רצות בקצב של סוס.

"אנחנו כבר גומרות את הר הכביסה. נלך הביתה דרך החורשה היום?" היא החליטה להסיח את דעתה. "שיהיה". כך גם נעבור דרך בית הכנסת החדש. אחח. לשמוע את הברסלב'ערס מתפללים מנחה כשהשמש שוקעת ברקע, זוהי נחמה טובה. מנין קטן, אבל צעקות, לב... רק שנסיק.

אוח! הציפורן. היא נתקעת שוב ושוב באריג!! רבון העולמים. ואני תמיד כל כך אוהבת לשפשף את השמלונת הקטנה של זעלדי. בכלל, למה כל הבגדים עם כתמים חומים היום? אה, זה רוטב העגבניות. טוב, רק עוד ציצית וגרב ואני גומרת להיום.

ופתאום, קול הגהינום עולה מאחורי קצה ההרים.
"אהההה!! רררר. מוות. יהודונים טפשים". אני רק מדמיינת?
"וואאהה! אנחנו נגמור אותם..."

הקולות. הם מתחזקים!! מרימה עיניים, מעבר לנהר. קצת צל על העיניים מספיק לי.

קבוצות קבוצות, זעקות מוות. לבושי שחורים. נהרות של אנשי דם. כתמים עכורים. אז לא סתם קוראים להם "המאות השחורות"... התומכים הארוכים של הצאר. קצות הסכינים מזדקרות מעל ראשיהם, מנצנצות בשמש. בררר. אוי אבא. גוש דוחה זוחל לי במעלה הגרון.

ואז אני מתנערת.
"הם כאן!!! סימא, הם כאן!" אני תופסת אותה בזרוע, מושכת. אז מה אם יש לי ציפורניים. מנערת אותה חזק.

"בואי נברח, סימא, אני רוצה לחיות..." זאת כבר לא צרחה, זה בכי איום.

"אה, הענטשי. הכבסים". סימא אומרת בחכמה. כושלת. נופלת, קמה ברישול. אני גוררת אותה.

אני רצה, רצה. אין לי נשימה. לאן? לאיפה הם לא יגיעו?? אוי, ריבון העולמים. תציל אותי!!! הנה... הנה העיירה, בית הכנסת!! יש שם איזה חדר נסתר, גניזה... לצלול??

"האמת היא שזה מגיע בעיקרון מאימא שלי, אבל שתדעי, זו עבודה יום יומית.

יש פעמים שהדבר שהכי מתחשק לי הוא להתחפר במיטה ולהתחיל לבכות.

כן, לרקוע עם הרגליים כמו ילדה קטנה שרוצה יומולדת עכשיו. כי גם אני רוצה אימא בריאה עכשיו.

ואני מתארת לעצמי שאם ד' זימן אותנו לאותו בית חולים, וסיבב שאת תגיעי לחדר שקראתי לו 'חדר ההתבודדות', ותשמעי את השיחה שלי, יש לנו מה להתחזק יחד."

היא מחליקה קוצצת שיער, מניחה על השולחן שקית גדולה.

"כשאני דופקת על דלת כלשהי, והעינית מתכהה מה אני מבינה?"

היא מדברת בדרמטיות מורנית כריזמטית.

"אני מבינה שיש משהו מאחורי הדלת, והוא רואה אותי". האמת שקלטתי כבר מה ההמשך, אבל אני משתוקקת לשמוע את זה מפערי החמודה הזאת.

"הקשיבי מינה.

יש פעמים שהחיים שלנו פשוט שחורים. קושי רודף קושי, התמודדות רודפת התמודדות. זה יכול להיות קושי במשפחה, או קושי בבריאות, פעם זה משהו חברתי, ולפעמים סתם חשכות כזו ששואבת אותך לבור עמוק.

אנחנו צריכים לזכור דבר אחד, ולחרוט אותו על לוח ליבנו.

אם העינית שמולנו שחורה - סימן שיש משהו שעומד מאחורי הדלת! יש משהו ששומע, ורואה אותנו.

הוא נמצא כאן לנגב לנו את הדמעות, לשמוע את הצעקות והבכיות, הוא רק מחכה שנדבר אליו..."

היא מסיימת. הקול שלה צמר גפן מלטף, והעיניים שלה כל כך טובות.

הד חוזר אליה פתאום, והוא מדבר על ההתמודדות שלה ממש.

'פעם זה במשפחה' - לזי תספרי לה על מערכת היחסים שלי עם שיני אחותי, משהו שקשור לחתול ועכבר.

'פעם זה קושי בבריאות' - לא צריך לספר לה על ההשלכות של אימא חולה, על הטיפול בילדים, העול הכבד, והלילות הערים עם הדמעות אל תוך הכרית.

'פעם זה משהו חברתי' - היא לא נראית לי אחת שידעת מה זה חברה טובה שעוזבת אותך.

אז איך למען ד' כל אלה באו לי בחבילה סגורה עם הרגשת חסר כל כך גדול, וחשכות כזו עמוקה?

גלים רועדים לה בגב, עוברים לשפתיים, מרטיטים אותם.

פתאום זה שוב קורה. פעם שנייה בזמן האחרון, דמעות גדולות ושקופות נופלות מהאוקיינוס הכחול.

והפעם היא לא מתביישת. כשפערי כאן לידה טוב לה כל כך לבכות, ההרגשה משחררת כל כך, ופערי עוטפת אותה בהכלה ענקית.

"את ענקית מינה", פערי משקפת אליה עיני דבש רטובות, מעבירה זרמים אל תוך ידיה.

היא מייצבת נשימות רועדות, פותחת בקבוק מים מינרליים.

"את יודעת מה הכי קשה לי, פערי?" היא כל כך נעימה ומכילה רגשות שאני מוצאת את עצמי פותחת את ליבי השותת לפניה.

"יש פעמים שאני אומרת לעצמי: מי מבטיח לי שיהיה בסדר?

בזמן האחרון יש לי כל כך הרבה התמודדויות, ובעיקר התמודדות רפואית של משהו ממשפחתנו שמואשפז כאן... ולפעמים חובטת בי שאלה קשה: מי מבטיח לי שיהיה בסדר? מי יכול ללכת לפני ולהבטיח לי שהכול יהיה טוב?"

"יש תשובה אחת לשאלה הזאת", היא מקלפת שקית מיצירת אומנות מלאת השראה.

"מה לכם לדאוג מאחר שאני הולך לפניכם", רשום שם באותיות גדולות וברורות.

ברקע יש יער מלא צמחייה עם שביל במרכז, ואור מסנוור בסוף השביל.

"את היצירה הזאת ציירתי ביום שבו לא מצאתי את אימא שלי בחדרה בבית החולים. היא הועברה לטיפול נמרץ, ולכן לא השאירה לי עדכון. חשבתי שהגרוע מכל קרה.

תאמיני לי - בעיני רוחי כבר ראיתי כבר את הקרע בחולצה.

ואז כשראיתי שהיא ברוך ה' חיה ונושמת, הרגשתי ממש בחוש איך המילים האלו מדברות עלי ממש, והחלטתי ליצור ממנו יצירה.

היא מוציאה ספר חום עבה, מדפדת: "ואמר, מה לכם לדאוג מאחר שאני הולך לפניכם... אבל אתם מאחר שאני הולך לפניכם - אין לכם לחוש כלל".

היא שמה סימניה, מבטה חודר עמוק לתוך העיניים שלי.

"יש צדיק שאומר לך: מינה אני הולך לפניך, אני סולל לך את הדרך, מסיר לך את כל המכשולים, ודואג לך.

כן יש צדיק פה בעולם שמבין לליבך, ויש לו את הכוח לעזור לך, לתת לך תקווה וחיים טובים.

את יודעת שלפני כמה שנים לא הכרנו את הגן עדן הזה, השתייכנו לקהילה מסוימת, עד שאבא שלי התקרב לברסלב, וכל המשפחה טעמו מהחיים הטובים האלו והתמכרו...

תאמיני לי מינה - אין איך לעבור את התקופה הקשה הזאת בלי רבינו הקדוש רבי נחמן, אין!

אחרת את פשוט מתרסקת!

רק הוא זה שסולל לנו את הדרך, שמחליק את כל הקשיים ומאיר את התקופה."

היא מחייכת חיוך צופן סוד, עוברת ללחישה:

"ואת יודעת, כשהמצב של אימא שלי יתייצב בעזרת ה', אנחנו מתכננים בעזרתו יתברך לטוס לאומן - למקום קבורתו של רבינו הקדוש, בפעם הראשונה כל המשפחה יחד."

"וואו, זה נשמע מסע מרומם מאוד.

פערי, אני מוכרחה לומר לך שיש לך עוצמות מיוחדות. בחיים לא פגשתי בחורה רוחנית וערכית כמותך. ואיך את יודעת תמיד להכיל כל אחד ולהקשיב מכל הלב, אני מרגישה ממש זכות להכיר בחורה ברסלבית כמותך, שמחזקת ככה בנות ישראל."

נשימה עמוקה מרחיבה לה ריאות. זה היה קצת קשה, אבל הרגשתי שאני חייבת להראות לה את הערכתי העצומה כלפיה.

"דיי אני ממש מחוורה", היא צוחקת, לחיים וורודות מתחממות לה.

"תראי, אני באה מבית ממש ממש ליטאי, ואני צריכה לחשוב הרבה על כל מה שאמרת. יש משהו מאוד אמיתי במה שאת אומרת, אבל אני לא חושבת שאצלנו במשפחה זו אופציה..."

"בואי אני רוצה ללוות אותך ליציאה, פשוט השעה כבר מאוחרת." פערי מלווה אותה ללובי בית החולים, שתיקה נעימה בין שניהן.

איזו חמודה היא שהיא לא מלחיצה אותי בדרך שלה...

הן יוצאות החוצה. לילה קסום מביט אליהן באלפי כוכבים מעודדים, סהר עגול מטייל מעליהן.

"אני מבינה שאת באה מבית ליטאי, אבל יש לי הרגשה חזקה מאוד שרבינו לא מוותר עלייך."

היא מוציאה פלאפון מתיקה. מגן עם תמונה יפה מאחורה.

ה'ציון', קברו של רבי נחמן באומן, היא כבר מכירה את התמונה מיצירת היהלומים של השכנה.

"תצרי להיות איתי בקשר?" פערי מציעה בנחמדות, עם מבטא חסידי מובהק.

"כן, ברור בלי ספק, תודה על הלב הענק שלך."

היא פותחת רוכסן של תיק בסגנון וינטג', בלאגן נוראי בפנים.

"שניה, סליחה, אני אחפש את הפלאפון", היא נוברת עמוק, זורקת לפח הסמוך מבחנים מקומטים.

משהו מרשרש לה בעומק, היא מוציאה אריזת חטיף.

הדם עולה לה לפני.

חטיף זר ולא מוכר, בלי הכשר.

עיניו הימניות של רבי שמועון

לא ישלטו בגופי תולעים, חוץ מתולעת אחת שעתידה להיות מאחורי אזני, מכיון ששמעתי פעם איך שבזו תלמיד חכם, ולא מחיתי למרות שהיה בי פח למחות במחרף ומביש". רבי אלעזר אמר את פסוקי הפטירה, קרא שמע ישראל ועצם את עיניו. באו אנשי העיר וקברו אותו בגוש חלב.

מאותו לילה התגלה רבי שמועון בחלום לאנשי מרון ואמר להם: רבי אלעזר היה "עיני הימנית", מדוע לא קברתם אותו לצדי במערת הציון הקדוש במרון? התעוררו אנשי מרון ויצאו לדרך לגוש חלב, בכדי להביא את רבי אלעזר אל אביו. אך אז נתקלו בהתנגדות בלתי צפויה: אנשי גוש חלב לא הסכימו בשום אופן שיוציאו את הצדיק מעירם! הם יצאו עם מקלות וחייתות וגרשו את אנשי מרון, שלא יעזו להוציא את רבי אלעזר מגוש חלב.

בערב יום פפור אמרו אנשי מרון זה לזה: "עכשו הזמן! אנשי גוש חלב עסוקים וטרודים בהכנות ליום הקדוש ולא ירגישו בנו...". יצאו המירונואים לדרך, והתקברו בשקט בשקט אל גוש חלב. לפתע ראו ששני נחשים מאש בוערת הולכים לפניהם.

אמרו המירונואים: סימן הוא שמשמים מסיעים בידינו להביא את רבי אלעזר בשעה זו.

כיון שהגיעו אל המערה נעמדו שני הנחשים לצד המערה והניחו למלנים להוציא את רבי אלעזר.

אמרו האנשים זה לזה, מי יוציא את רבי אלעזר? אמרה אשתו של ר' אלעזר, "אני אוציא אותו!", נכנסה אשתו למערה והבחינה בתולעת מאחורי אָזנו, רצתה להסיר ממנו את התולעת, אך פתאום שמעה בת קול "הניחו לבעל-חוב לגבות את חובו!" [כלומר שמכיון שרבי אלעזר שמע בבזיון תלמיד חכם ולא מחה, צריכה התולעת לנקר שם]. הוציאה האשה את בעלה מהמערה, ואנשי מרון נשאו אותו למערת רבי שמועון. ומאותו יום, שוב לא הגיע רבי שמועון להתגלות לאנשי מרון. מעתה נתקיים "בוא שלום ינחו על משכבותם" ושני צדיקים נוראים אלו שוכבים במערה אחת לצד זה, וכלל ישראל מגיעים לשפך שיחם ולשמח בשמחת הצדיקים בכל השנה, ובפרט בל"ג בעומר.

ילדים יקרים, מספור זה, מלבד השבח והגדלה העצומה של הצדיקים, נלמד אנו כמה יש להזהר מלבזות תלמידי-חכמים, שהרי אפלו צדיק קדוש שפצה הכרח לסבל צער תולעת, מכיון שלא מחה. ולא, הוא לא בזה בעצמו תלמיד חכם, רק ששמע ולא מחה, כל שכן שיש להזהר שלא לבזות ולהשפיל כבוד תלמידי חכמים, ובודאי שלא לדרך בזלזול כלפי שום חסיד ברסלב, מהחבראי של הצדיק!

בימי נעוריו של ר' אלעזר בנו של ר' שמועון בר יוחאי, באו פעם סוחרים תבואה לבית ר' שמועון, הם הניחו את חמוריהם בחצר הבית ונכנסו לנוח קצת. לפתע הבחינו איך שאמו של רבי אלעזר אופה כפרות לחם בתנור, וכשהלחם אפוי וגמוך, היא רודה (מוציאה) את הלחם ומניחה אותו לפני רבי אלעזר. [פידוע היה לרבי אלעזר סודות עצומים בענין האכילה, וכל אכילתו הייתה רוחנית עם קרבת ה', בקדושה ובטהרה].

כל כפר לחם שהנחה על השלחן לפני רבי אלעזר, נגמרה. עד שגמר רבי אלעזר לאכל את כל הלחמים! אותם סוחרים לא הבינו את גדלתו של רבי אלעזר ולכן התבטאו בזלזול: "וי! כנראה שבתוף מעיו של ר' אלעזר יש נחש רע... דומה שזה מביא רעבון לעולם!"

שמע רבי אלעזר את דבריהם, וכשהסוחרים יצאו לסחר ולקנות תבואה, לקח רבי אלעזר את חמוריהם בידי, והעלה אותם אל העליה [הקומה השנייה]. כל כך הייתה גבורתו עצומה. הוא הרים בידי חמור כבד כאלו היה זה קפסול גפרורים...

כששבו הסוחרים רצו לקחת את חמוריהם אך הם לא מציאו אותם בחצר. הסתכלו לכל עבר ופתאום הבחין סוחר אחד בחמור המציץ מהעליה. "היי ראוי!" הכריז הסוחר - "החמורים נמצאים בקומה השנייה. אוי נוי לנו! איך נוריד אותם משם?"

הלכו הסוחרים אל רבי שמועון והתלוננו בפניו על מעשיו של בנו. שאל אותם רשב"י: "אולי דברתם עליו איזו מלה רעה ומבישת?" אמרו לו הסוחרים: "לא ולא! רק אמרנו שיש נחש בתוף מעיו...". אך רשב"י שאל אותם בפליאה: "וכי למה הכנסתם בו עין רעה? וכי הוא אכל משלכם, או שמא מזונותיו מטלים עליכם?! הרי מזונותיו מגיעים הישר ממי שברא אותו, הוא נתן לו את מזונותיו!" אך למרות שהוכיחם צוה להם רשב"י שיגידו לבנו רבי אלעזר שיחזיר את החמורים. עלה רבי אלעזר לעליה והוריד בידי 2 חמורים ביד. זוהי גבורה כפולה ומכפלת, מכיון שבתחלה כשהעלה את החמורים אל העליה, העלה אחד אחד, ואלו עתה בירידה, שהיא קשה יותר, הוריד שתים שתים! חלפה תקופה ורבי אלעזר למד עם אביו רבי שמועון בבית המדרש ואחר כך במערה 13 שנה, וכוחו תשש עד כדי כך, שאפלו את טליתו לא יכל לסבל על גבו. עברו שנים והגיע יומו האחרון של רבי אלעזר עלי אדמות, רבי אלעזר שכב במטה בחלשה ובתשישות כח, ולפתע התגלה זרועו הקדושה והמאירה. אמרה אשתו: אשרי חלקי שזכיתי להיות בעולם הזה עם צדיק קדוש ונורא כזה! ואז התחילה לבכות ואמרה: וי לגוף של צדיק קדוש זה שישכב באדמה.

בשעה האחרונה לפני שנפטר אמר לאשתו: "חס ושלום

התולעת
והצדיק
סיפור

לפניו את שיערי אוצרותיו.

יש ילדים שקל להם ללמוד אך קשה להם לקום מקדם לתפלה. לעמתם יש כאלו שמתעוררים בזמן בקלות, אך כל כך קשה להם להתגבר ולא לכעס כשמרגיזים אותם, וכן הלאה. רשב"י מלמד אותנו שעקר השעשועים של ה' מכל אחד הוא כמה הוא רוצה וחושק, כי הרצון יקר מאוד מאוד אצל השי"ת!

זה סוד הרקודים בל"ג בעומר. כלל ישראל מתעוררים ביום זה לשמח על שזכינו לצדיק קדוש שכזה. שמגלה לנו את מעלתו של כל יהודי, את מעלת הרצון והכסופים, ומי שהגיע למרון בל"ג בעומר יודע כמה פרקי תהלים נאמרים, וכמה דמעות נשפכות במערת ר' שמעון ובסביבת מרון... ולא רק במרון - אלא בכל העולם! מכת יום ל"ג בעומר אנו מקבלים פח לשמח כל השנה עם כל נקדה קטנה, ועם כל רצון וטרח.

מענין להוסיף, את מה שרבינו התבטא כשחזר מארץ ישראל. כידוע מסר רבנו את נפשו לעלות לארץ ישראל, והכניס עצמו לסכנות עצומות, ונסע לאיסטנבול, ושם היו שני אנשים שבזו אותו, ואף אגיה לא רצתה להפליג לארץ ישראל כי היתה אז מלחמה עצומה בין נפולאון מלך צרפת לבין הטורקים ועוד מדינות, אך רבנו התעקש ויצא לדרך, ובלב ים התרגשה על הספינה רוח סערה גוראה, וכך סבל רבנו הרבה קשיים וטלטולים, סורים ובזיונות בדרך לארצנו הקדושה. אך אחר שחזר רבנו מהדרך הקשה אמר: "זה אני יודע ומאמין כשזוכים לנצח לבסוף ולגמור איזה דבר שבקדשה: כמו למשל לנסע לארץ ישראל, אז מכל המאמצים והבלבולים והקשיים, נעשים דברים גדולים מאוד מאוד". לא רק מעצם זה שרבינו הצליח לבוא לארץ ישראל נעשו דברים נפלאים, אלא מכל המאמצים והטרחות, הרצון וכו' נעשו דברים נפלאים.

הבה נתאר לעצמנו את הספור של גרוינעם.

גרוינעם הוא ילד טוב אך קשה לו להרדם בלילה, ועוד יותר קשה לו לקום בבקר מקדם. יום אחד החליט גרוינעם שהוא כל כך רוצה לקום מקדם ולהתפלל בנחת ובישוב הדעת כמו חסיד ברסלב אמתי. אך ביום ראשון נרדם מאחר וכמובן התעורר בהתאם. ביום שני קנה שעון מעורר אך בטעות כפה אותו תוך כדי שנה. ביום שלישי התעורר כבר אבל פתאום הוא נרדם בחזרה עד 9:00. ביום רביעי שכח לכוון שעון מעורר, ורק ביום חמישי הצליח סוף סוף לקום מקדם. צריך לדעת, שלא רק מההצלחה של יום חמישי יש לה' יתברך נחת, אלא מכל הרצונות ויגיעות של כל השבוע נעשים דברים עליונים מאוד! ובכל דבר בחיים זה כך!

ה' יזכנו שיהאור הגדול של רשב"י וכל הצדיקים האמתיים יכניס לתוכנו ונתחיל לשמח עם הרצונות הקדושים שלנו והנקודות הטובות שיש בנו, וכך נכניס לקרבנו את דבורו של רבינו הקדוש "העקר הוא הרצון".

או מעדר?! במקום לענות הושיט הנכה את המזלג העקם, והראה אותו למלה. המלה בחר את המזלג מכל צדדי, לאחר מכן סקר את הנכה מפי רגל ועד ראש, ואז פסק בשמחה: "יש להכניס לבור הקטן והיקר, פתק קטן ובו כתוב כך: 'המוחזיק שטר זה יכול להכניס אל חדרי האוצרות של המלה, ולקחת משם יהלומים ומרגליות, חפצי זהב משבצים באבנים יקרות - ללא הגבלה, בכל זמן שירצה'.

הזקן הנכה קבל את הפתק ולא האמין למראה עיניו! מעתה יוכל לקחת בלי סוף יהלומים יקרים, אלפי מטילי זהב בכל שעה ושעה... אך המלה בקש להוסיף:

כשראיתי את הבור הקטן ראיתי את ההשקעה העצומה והנדירה העומדת מאחורי הבור. הבחנתי ברצון האדיר, כשלהמרות כוחותיה הדלים התאמצת מעבר לכוחה לקיים את צווי המלה, לכן מלבד פרטיס הכניסה לאוצרותי האגדיים, גם רופאי האישי יצטרף אלינו וירפא אותך, כשבקרוב תוכל ללכת על רגליך כאחד האדם!

ילדים יקרים!

הספור המענין על המלה והבורות, הוא משל נפלא על הגלוי של רבי שמעון בר יוחאי, שזו הסבה שאנו שמחים כל כך ביום ל"ג בעומר.

לפני שהגיע רשב"י, ידעו כלם שילד כשרוני שמצליח לקצר 100% במבחנים ללא מאמץ - הוא ילד מזלח! מינימום השקעה ומקסימום תוצאה. לעמתו ילד שקשה לו בלמודים, עד שהוא מבין משהו חולף זמן רב, וגם אז עדיף שלא נספר איזה ציונים הוא מקבל במבחן, ילד כזה הוא פשוט מסכן.

אבל התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי גלה תמונה אחרת לגמרי! רשב"י מלמד אותנו כמה זכאה ומאשר הוא ילד שמנסה ללמד, שרוצה להבין, ומשתוקק לזכר, כפי רצונו - כך נמדדת מעלתו, ולא משנה כמה הוא מצליח לעמת חבריו לפתה או לעמת אחיו הקטנים.

בזהר הקדוש רשב"י מגלה שיהודי בא לעולם להתקרב אל ה' ולעשות לו נחת-רוח בכל מה שהוא יכול. אחד יכול ללמד בעיון והשני יכול רק בבקיאות, אך העקר הוא הרצון והלב שמשתוקק לעשות את רצון ה'.

כך אמר רשב"י: "לית רעותא טבא דאי תאבד' - אין רצון טוב שנעלם או נאבד, כל רצון שמור בכספת למעלה אצל ה' יתברך! בדיק כמו במשל עם הזקן הנכה שחשב לעצמו שהבור הקטן שלו אינו שוה מאומה, לעמת הבורות העצומים והעמקים של הבחורים הצעירים, אך למלה היה חשוב אחר לגמרי: המלה לא הסתפל על עמק ורחב הבור, אלא חשב כל מאמץ, הוא בחר את טיב השרקע הקשה, ואת יכולותיו המגבלות של הנכה, והכל הצטיבר לחשבון גדול, וכשראה כמה הנכה השקיע ורצה בכל מאודו לקיים את רצון המלה, או אז פתח

שעשועון ילדים

א) התנאים הקדושים והדרכים הבהירות

ילדים יקרים!

במרון, מלבד הציור הקדוש של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, יש עוד כמה וכמה ציונים של תנאים קדושים הטמונים באזור. בתפזרת שלפניכם עליכם למצא שמות של לפחות 5 תנאים. כמו כן, יש כמה דרכים המובילות אל הצדיק, ולפעמים פשיש מחסומים ומניעות בדרך הראשית צריך להפיר את הדרכים העוקפות... עליכם למצא לפחות 5 דרכים המובילות לרשב"י!

ר	ב	י	י	ו	ס	י	ב	ג	ק	י	ס	מ	א	ל	י	
ב	ת	א	ר	ע	ו	ת	א	א	ת	י	ד	ק	ש	ב	ל	
י	א	מ	ו	ר	ד	ו	ת	ג	ר	מ	ק	ח	ד	א	ל	
ש	י	ש	כ	פ	ר	מ	י	ר	ו	ו	נ	ת	צ	א	ב	ה
ר	י	ת	ד	א	ד	ר	כ	ה	כ	ר	מ	י	מ	ש	ת	ת
פ	ר	ר	ל	ד	נ	ס	ה	נ	נ	ח	ו	י	י	ב	ר	ר
ו	י	ע	נ	י	א	ח	ו	י	ר	ב	ר	ב	ע	מ	ע	ע
נ	ה	מ	ר	ו	ב	ש	ב	י	כ	ו	III	ר	III	III	מ	מ

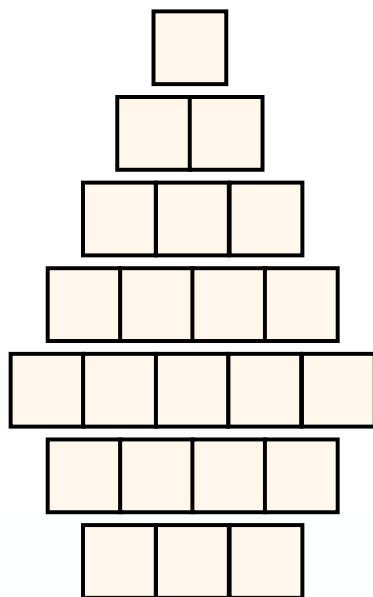
- כביש בנרמה
- דרך הכרמים
- מורדות גרמק
- מעבר בר יוחאי
- קדיתא
- כפר מרון
- רבי יוסי בן קסמא
- רבי יוחנן הסנדלר
- רבי טרפון
- מערת הלל
- מערת שמאי
- רבי יצחק

לאחר שמצאתם את כל המלים, איזה משפט נתן להרכיב מהאותיות הנשארות בתפזרת?

----- / ----- / ----- / ----- / -----

ב) סודו של רשב"י

ילדים יקרים! לפניכם פירמידה בכל קומה נוספת אות על האותיות הקודמות, או ירדת אות אחת

1. הגימטריה של 300
2. בנו של נח
3. התבה הראשונה של פסוק "ה' אחד"
4. _____ ותחי נפשכם
5. בר יוחאי
6. שם של בית המקדש
7. חטא / עברה

הצדקה שהצדיקה

הסר דאָגה מלפָּה!
אדָּר עם מוֹטל שְׁעוֹסֵק אָף הוא בְּמִכִּירֵת שְׁעַר סוֹסִים
כְּמוֹנוֹ, וְנִתֵּן לָךְ סְחוּרָה, כִּף תּוֹכֵל לְצַאֵת שׁוֹב
לְאִזּוֹר הַמְסוּחָר וְלִמְכֹר אוֹתָהּ,

נְשַׁמְעֵ רַעִיוֹן מְצִיָּו!
יִשְׂרָאֵל כַּח, ר' שְׁמַעֲלֵקָה!!

אֵת הָרוּחַ כְּמוֹכֵן תַּחֲסֵךְ לְעֶצְמָךְ,
וְאֵת הַסְּחוּרָה תַּחֲזִיר לָנוּ בְּפַעַם אַחֲרֵית.
מָה אַתָּה אוֹמֵר?

ר' מאַטִּיעַ מַגִּיעַ לְתַחֲנַת הַרְכָּבֵת

בְּרִצּוֹנִי לְקִנּוֹת פְּרִטִּים
נְסִיעָה לְאִזּוֹר הַמְסוּחָר,

כְּעֵבֶר מְסַפֵּר דְּקוֹת מַגִּיעִים
שְׁמַעֲלֵקָה וּמוֹטֵל עִם הַסְּחוּרָה.

זֹאת הַסְּחוּרָה,
אֵלּוֹה לָךְ כְּמָה גְרוֹשִׁים לְכַרִּטִּים
נְסִיעָה בְּרְכָבֵת שִׁיְהִיָּה לָךְ אִיךָ לְנִסְעַ
לְאִזּוֹר הַמְסוּחָר.

הַמוֹן הַצְּלָחָה!!

נְאוּ!
תּוֹדָה רַבָּה!!
מִי כְּעֵמָד יִשְׂרָאֵל!

ר' מאַטִּיעַ נֶצַל אֵת הַזְּמַן
שְׁנוֹתֵר לוֹ לְחִפּוֹת לְרְכָבֵת
לְלַמּוֹד, אָךְ לְפַתַע ---

אֲנִי מַצְטֵעֵר, אָךְ מִמֶּשׁ הִרְגַע עֲבָרָה
פֹּה הַרְכָּבֵת! הַרְכָּבֵת הַבָּאָה תִּצָּא
רַק בְּעוֹד אַרְבַּע שְׁעוֹת.

אוּי! עֹכּוֹב רְצִינִי!
מְקוּהָ שְׁעוֹד יִשְׁאָרוּ
קוֹנִים, עָלֵי לְזַכֵּר
שֶׁהַכֵּל לְטוֹבָה!